SİNE ERGÜN

BAZEN HAYAT

ÖYKÜ

CAN

2. BASKI

SİNE ERGÜN

BAZEN HAYAT

© 2012, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2012
2. basım: Ekim 2012
Bu kitabın 2. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design
Kapak resmi: © iStockphoto.com / Kevin Hill

Kapak baskı: Azra Matbaası
İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

ISBN 978-975-07-1459-7

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33
www.canyayinlari.com
yayinevi@canyayinlari.com

SİNE ERGÜN

BAZEN HAYAT

ÖYKÜ

Sine Ergün'ün Can Yayınları'ndaki diğer kitabı:

Burası Tekin Değil, 2012

SİNE ERGÜN, 1982'de doğdu. Öykü, şiir, deneme ve çevirileri *Notos*, *Kitop-lık*, *Sıcak Nal*, *Özgür Edebiyat*, *Sözcükler*, *Sınır*, *Ğ* ve *Patika* dergileri ile çeşitli derlemelerde yer aldı. Yurt içi ve yurt dışı sergilere, sanatçı programlarına katıldı. İlk öykü kitabı *Burası Tekin Değil*'i (2010) *Bazen Hayat* (2012) izledi.

küçük halama

İçindekiler

Anlatıcı 15
Bırakalım Ölsün 19
Hayatımın En Güzel Günü 23
Neden ve Ne İçin 25
Kuaförde 29
Barda 31
Dinleyici 35
Yoğurtlu Semizotu 37
Ölüler Susmalı 39
Kamyon Şoförleri Buluşması 41
Sinek 45
Kırmızı Işıkta 47
Yükseklik Korkusu 49
Kadınlar 51
Oje Sürmenin İncelikleri 55
Önemli Olan Sevgi, Sevgi Önemli 57
Kelebek Mevsimi 61
Aile Haysiyeti 63
Kalk Hadi 65
Et 67

Bazen Ölüm 69
Ziyaret 71
Trende 75
Güzel Bir Erkek 83
Boş Ev 85
Söz Ver 87
Yol Bir Bitse 89
Karanlıkta 91

... Sonra kalktı,
evin her yerini soluğunun eşliğinde
yeniden dolaştı. Bunun dışında
hiçbir şey yoktu. Açıkça
hiçbir şey.

RAYMOND CARVER, *Önlem*

ANLATICI

Anlatmaya devam ediyordu. Gecenin başından beri konuşuyordu. Gözlerimizi açmış dinliyorduk. Dediğini ilginç kılan insanlardandı. O gelmeden önce canımız sıkılmıştı. Birileri aşk acılarından söz etti ama kimsenin aşk acısı ötekinin ilgisini çekmiyordu.

Yanlamasına yere uzanmıştı, dirseğine yaslanıp omzundan doğrulmuştu. Geçenlerde, dedi, ilginç bir şey oldu. Evde canım sıkılmıştı, çıktım bir kafeye oturdum. Sürüsüne insan vardı. Adamla kadının arasında, tam da karşımda oturuyorlardı aslında, adam kadının masasına yürüyene dek bir şey olduğunu fark etmemiştim. Oysa yapacak daha iyi bir işim olmadığı için etrafı seyrediyordum. İkisi de sıradandı. Belki o yüzden kasanın başında kendi kendine konuşan beyaz gömlekli adamdan, hararetle karşıdakine bir şeyler anlatan kadın ile hayran bakışlarla onu dinleyen gençten daha az ilgimi çekmişlerdi. Birasına uzandı. Bir yudum aldı. Yutkundu.

Kadın orta yaşlarındaydı. Kumral kısa saçlarını arkadan toplamıştı ama tel tel çıkmışlardı tokadan. Kiloluydu, memeleri kadar göbeği vardı. Bunu derken aşağı baktı, iki eliyle memelerini gösterdi, büyük, sarkık memelerdi. Yanında, yerde, duvara yaslanmış, irisinden üçbeş poşet vardı. Dedim ya, sıradandı. Esnedi, zoraki de-

vam etti, belki anlatmaktan sıkılmıştı. Adam da öyle, dedi. Çelimsizdi, yaşı belli olmuyordu. Ne zamandır orada oturuyordu, benden önce mi gelmişti, o bile dikkatimi çekmemişti. Bir tek bir sigarayı söndürüp ötekini yaktığını fark etmiştim.

Sonra, adam kadının masasına yürüdü. Dedim ya, ikisinin arasında bir şey olduğunu o an fark ettim. Önce belki tanışıyorlardır, diye düşündüm, ama yok, tanışmıyorlardı.

Kadınla adam gözümde canlandı. Adam şüphesiz kamburdu. Üstünde beyaz gömlek vardı, altında kot ya da siyah pantolon. Hangisiyse de altına mokasen ayakkabı giyiyor olmalıydı. Önce bakışmışlardı belki, belki kadın dudağını hafif büküp gülümsedi, sonra parmağını önündeki fincanın kenarında gezdirdi. Ya da saçlarıyla oynadı. Adam kadının ilgisini fark edince gülümsemiş, başıyla selam vermiş olmalıydı, kadın da karşılık vermişti. Nasıl olduysa da adam kadının masasına gidecek cesareti bulmuştu.

Devam etti: Adam kadının masasına yaklaşırken kadın arkasına yaslanıp adama baktı, sonra masaya. Adam, Oturabilir miyim, dedi. Tedirgindi. Buyurun, dedi kadın, eliyle önündeki sandalyeyi gösterdi. O da eliyle hayalî bir sandalyeyi imledi. Adama kıyasla kendinden emin görünüyordu.

Bir süre sustular. Adam dirseklerini masaya dayadı. Kadın hâlâ arkasına yaslanmış duruyordu. Adam, Sigara içer misiniz, diye sordu, paketi uzattı. Kadın, elini salladı, Hayır, dedi, kullanmıyorum. Sizi görünce konuşma ihtiyacı hissettim, dedi adam, adım Semih, elini uzattı, Ben de Nuran, dedi kadın, elini sıktı. Kesin kendi adları değildi, bahse girerim değildi.

Kadın, Ne iş yapıyorsunuz, diye sordu. İnternet kafe işletiyorum, dedi adam, siz? Ev hanımıyım, evlenmeden

önce ilkokul öğretmeniydim, dedi. Evlenmeden önce'yi bastırarak söyledi. O da.

Sustu, önüne baktı. Paketine uzanıp sigara aldı, yaktı, nefes çekti. Sonra, Uzunca süre sessiz kaldılar, dedi, konuşmanın nereye varacağını merak ediyordum, belliydi aslında, yine de merak ediyordum.

Bir birbirlerine, bir önlerine bakıyorlardı, kimse konuşmaya başlamıyordu. İnanır mısınız, kalbim güm güm atıyordu. Benim de. Yakınlarda bir otel var, gidelim mi, dedi adam, yok artık, dedim, adam hızlı çıktı. Kadın utangaç, önüne baktı, hafifçe başını salladı. Artık utanacak ne kaldıysa. Duraksadı, Yanlış anlamayın, kocamı seviyorum, dedi, artık yanlış anlaşılacak ne kaldıysa. Merak etmeyin, ben de karımı seviyorum, dedi adam. Kesin evli değildi, eminim değildi. Kadın, evet, evliydi ama adam değildi. Sonradan musallat olmasın, diye evli olduğunu söyledi, kalıbımı basarım.

Adam tekrar, Kalkalım mı, dedi. Tamam, dedi kadın, yine duraksadı, Ama lütfen yanlış anlamayın, böyle bir şeyi ilk kez yapıyorum. Adam, Merak etmeyin, ben de, dedi. Külahıma anlatsınlar. Kadın kesin alışveriş bahanesiyle evden çıkıp aranıyordur, adam da azdıkça böyle şişko, kendine güvensiz kadınları ayartıyordur. Bense, söylediklerine biraz da kızgın, kadının ilk kez böyle bir işe kalkıştığını düşünüyordum. Kendine güvensiz de değildi üstelik, yalnızca gereksinimleri vardı.

Sonra kadın poşetleri yerden aldı, adam hesabı istedi, kalktılar, adam kadına kapıyı tuttu. Çıkıp gittiler. Sustu.

Bense ardından neler olduğunu düşünüyordum. Adam, tedirgin, kadını soyacaktı. Kadın belki utanacak, pişman olacak, sonra, iş işten geçti, diye düşünecekti. Adamın iştahını görünce bedeninden utanmayacaktı. Adam, gördüğünü beğenmeyecek, sonra kadın kadındır, diye düşünecekti.

Adam, iştahlı, kadına abanacaktı, bir-iki gidiş geliş, işi bitecek, kadın açlığıyla kalacaktı. Pişman olacaktı. Şüphesiz pişman olacaktı.

BIRAKALIM ÖLSÜN

Sana gerçek bir hikâye anlatayım, dedi, bir kızla ilgili, belki işine yarar.

Masanın etrafında oturuyorduk. Yemek sonrası sohbete dalmıştık. Felsefeden, sanattan söz ettik. Nasıl bilmiyorum, konu buraya gelmişti. Halbuki o âna dek kendimizi nazikçe gizleyerek aylardır bir arada yaşıyorduk.

Alesya dirseklerini masaya dayadı. Sırtını dikleştirdi, ellerini kavuşturdu. Uzun parmakları ellerini doladı. Gözlerini gözlerime dikti. Dikkatimi ona verdiğime emin olana dek bekledi. Durdu, Çok güzel bir kız, dedi, çok yetenekli. Çocukluğumdan beri tanırım, etrafında onu tanıyıp da kıskanmamış biri yoktur, sanmam. En iyi okullarda okudu, çok küçükken bile herkes ülkenin en iyi balerinlerinden biri olacağına emindi. Öyle de oldu.

İlk kez on beşinde intihara kalkıştı. Sonra, her yıl değilse de, birçok kez denedi. Ama birileri hep son anda kurtardı. Duraksadı. Masadakilere baktı. Hikâyenin yarattığı etkiden memnundu. Şimdi yirmi beş yaşında. Ne denli güzel olduğunu anlatamam, kendi gözlerinizle görmelisiniz.

Başarısızmış, dedim, Hayır, dedi, dedim ya, ülkenin en iyi balerinlerinden biri o, İntihar etmek konusunda, dedim, niyeti ölmekse, başarısızmış.

Oleg, Alesya'nın kocası, boğazını temizledi, konuşmaya başlamadan önce yapardı bunu. Bence onu hayata bağlayacak bir şeyi, birini gereksiniyor, dedi, bir yandan sakalıyla oynuyordu, gömleğinin önü tamamen açıktı, boynunda aslı haç kolye, kıllı göğsünden inerek göbeğine varıyordu. İsa, şişkin göbeğinin üstünde rahatça uzanıyordu. Biri onu kollarına alsa, gerçekten sevse, artık ölmek istemezdi. Kadınlar duygusaldır. İçinde kolayca kaybolabilecekleri bir duygu dünyaları var. Onun hayata tutunmasını ancak vazgeçemeyeceği bir sevgi sağlayabilir. Bir sevgili ya da çocuk. Onu sarıp sarmalayacak kollar.

Katılmıyorum, dedi Marta, heyecandan ya da sinirden sesi titriyordu, bacaklarını altına almış, kamburunu çıkarmıştı. Aralarında en çok Marta hakkında bir şeyler biliyordum. Kumsalda uyukladığımız bir günün akşamı bana, eskiden, yaptığı bazı şeyler yüzünden neredeyse her şeyini kaybettiğini, sonra yeni bir hayata başladığını söylemişti. Neden söz ettiğini bilmiyordum, sormamıştım da. Et yemiyor olması ve alkol almamasıyla söylediklerini kendimce birleştirmiştim. Tek bir hareketle saçlarını geride topladı, Ya sevgilisi çeker giderse, çocuğun başına bir şey gelirse, o zaman yaşamak için hiç nedeni kalmaz. Hem bir kadının ancak sevgiyle kurtarılabileceğini düşünmek geri kafalılık değil mi? Oleg, Hayır hayır, dedi, elini bileğinden kaldırıp parmakları açık iki yana salladı, yanlış anlama, yalnızca bu kız için geçerli söylediklerim, yoksa kadınlar genelleme yapılamayacak denli karmaşık.

Niçin ölmek istiyormuş, sordun mu? Alesya, uykudan uyandırmışım gibi dalgınlıkla bana baktı. Evet, sordum, söyledi, dedi, sustu, gerçi kimse inanmıyor, herkes farklı düşünüyor. Ne düşünüyorlar? Sigarasına uzandı, çakmağı eline aldı, yaktı, yavaş, sahnesinin tadını çıkarıyordu, Daha hiç intihara kalkışmadan önce bir sevgilisi

vardı. Çocukluk aşkı. Kimse yakıştıramıyordu. Ne onun kadar çekiciydi ne de zeki. İyi bir aileden de gelmiyordu üstelik. Çocuk onu nedensiz yere bıraktığında ilk kez intiharı denedi. Herkes intihar alışkanlığını onu unutamamasına bağlıyor. Sanırım böylesi daha dramatik geliyor insanlara. Başını memnuniyetsizlikle iki yana salladı, Sen öyle düşünmüyorsun ama? dedim. Hayır, dedi, düşünmüyorum, bu on yıl önceydi, on yıl aşk acısı atlatmak için yeterli bir süre. İnsan ancak bir, bilemedin iki kez intihara kalkışır aşk acısından. Gerçi onun açıklaması da inandırıcı gelmiyor, bence bir hastalığı var ya da ilgiye bağımlı. Ne diyor, diye sordum. Ne yeterince yetenekli ne zeki ne de güzel olduğunu söylüyor. Artık, diyor, ne tarihin en iyi balerini olabilirim ne de ilki, bunun için gereken yetenek yok bende. Bunlar olmadıkça hayatın doyurucu yanı yok.

Bakın işte, dedi Aidan, Alesya sözüne devam edecekse de Aidan'ın coşkusu onu durdurmuştu, yüksek beklentiler zavallı kızın hayatını nasıl da kaydırmış. Bahse girerim bunda ailesinin payı büyüktür. Kızlarıma hep söylerim, önce mutlu olun, gerisi gelir, başarının ancak mutluysanız anlamı var. Yetmişlerine varan bu adamı ilk kez bu denli heyecanlı görüyordum. Doğrusu, sessizce oturduğu yerde onu ilk kez fark etmiştim. Bizimle yaşamamasına karşın sürekli evde olmasını Alesya'ya hayranlığına bağlıyordum. Masada bizimle oturur, konuşmalarımıza katılmadan dikkatle dinlerdi. Sessizliğini ürkütücü bulurdum. Hakkında bildiğim bir şey de yoktu. Bir keresinde otostopla dünyayı dolaştığını söylemişti, o kadar. Kollarını iki yana sallıyordu şimdi, bir şey keşfetmiş gibiydi. Ölüm isteğinden onu ancak daha güçlü bir duygu kurtarabilir, hayata yaklaşımını değiştirecek bir itki, düşünsenize, dedi, bir şeyin ilki ya da en iyisi olmak, ne denli bu dünyaya ait, ne denli özden uzak, oysa hayat

çok daha bütünlüklü, yoğun bir şey. Kız ancak bunu fark ederse kurtulabilir, dedi, söyledikleri onu yormuş olacaktı ki arkasına yaslandı, derin nefes aldı.

Niçin kurtarıyoruz, dedim. Bırakalım ölsün. Belli ki ölmek istiyor. Sustum. Arkamdan bir şey masaya hızla yaklaşıyordu. Masadaki kıpırdanmalardan belki de söze devam etmemem gerektiğini hissediyordum. Lafı çevirebilirdim, böylece herkes kötü bir şaka yaptığımı düşünürdü, nezaketle gülerlerdi belki. Ne ki bir şeylerin açıklığa kavuşması gerekiyordu. Çok istediğiniz bir şeyden sizi alıkoyduklarını düşünsenize. Bunun için nedenleri ona mantıklı geliyorsa bize ne. Kişi için doğrusu ölmek olamaz mı? Bırakalım ölsün.

Herkes arkasına yaslandı. İlk kez görüyormuşçasına bana, ardından tedirginlikle etrafa baktılar. Olan olmuştu.

Sessizlik.

HAYATIMIN EN GÜZEL GÜNÜ

Uzanmışlardı. Kadın başını adamın koluna yaslamıştı. Yüzü adama dönüktü. Eli göğsünün üstündeydi. Derin nefes aldı, Her şey tam da olması gerektiği gibi, diye geçirdi içinden, mutluluk bu.

Yine de, Bana onu anlatsana, dedi, Kimi, dedi adam, Hani geçen gün söz etmiştin, neydi adı, Eva? Evet, dedi adam, nesini anlatayım? Bilmem, nasıl tanıştınız, niçin ayrıldınız, ne geliyorsa aklına.

Sevgili değildik, dedi, iki, bilemedin üç gün gördük birbirimizi. Bir arkadaşı görmeye gitmiştim, evinde tanıştık. Arkadaşı değildi. Tanıdığının tanıdığı mı neymiş. Elimi kolumu nereye koyacağımı bilmez olmuştum, derler ya gözlerimi ondan alamıyorum diye, aynen öyleydi. Onun bakışlarını da bir-iki kez yakalamıştım, dedi, gülümsedi.

Beni gördüğünde de öyle mi hissettin, diye sordu kadın hevesle, adam gözlerini güçlükle daldığı yerden aldı, duraksadı, Tabii, dedi, elini saçlarında gezdirdi, ama seni asıl tanıdıkça sevdim. Sustular, uzun süre.

Kıpırdandı, adama sokuldu. Ee, dedi, sonra ne oldu, tedirgin. İlk gün bir şey olmadı. Sonra yüzmeye gittik. O gün ya da ertesi. Herkes gittikten sonra baş başa kaldık. İskelenin ucunda oturuyorduk. Nasıl oldu, anımsamıyo-

rum. Şimdi düşününce gerçekliğinden de emin değilim. Soyunduk. Birbirimizi soyduk. Biri görür, kovar, hiç korkumuz yoktu. Sonra uzandık. Birbirimizin ayakucuna. Sustu. Öylece uzandınız mı, bir şey olmadı mı, Hayır, dedi adam, olmadı. Ay, ayak bileğine, bacaklarına vuruyordu. Tam da dolunaydı, inanabiliyor musun, yanıt beklemiyordu, her şey olması gerektiği yerdeydi. O gün hayatımın en güzel günüydü, dedi.

Kadın, adamın kolunun altına sıkışan saçlarını hafif doğrulup geriye aldı, bir şeylerin tam da sonunda olduğunun ayırdındaydı.

NEDEN VE NE İÇİN

Bahçede oturmuş yemeğin hazır olmasını bekliyordum. Gürreş yavaş yavaş, ağaçların yapraklarına izler bırakarak batıyordu. Üç katlı bir evde kalıyorduk. Küçük bir kasabaydı. Şarap ve uyku olmasa zaman geçmek bilmiyordu.

Kapı çaldı, ardından sesini duydum. Neşeli, canlı. Sonra nedenini bilmediğim bir şeye canla başla gülmeye başladı. Bahçeye çıktı, beni gördü, koşar adımlarla geldi, elini uzattı, ben de, sımsıkı sıktı elimi. Yanıma oturdu. Oldukça şişmandı. Beyaz saçlarını arkasında toplamıştı. Neredeyse her parmağında yüzük vardı. Hoşbeşe girmeden, Sen de ressamsın demek, dedi, Pek sayılmaz, dedim. Ben ressamım, dört yıl önce başladım, dedi, düşünsene, bu yaştan sonra. Gülümsedim.

Sence kaç yaşındayım, diye sordu. Bilmem, dedim. Hadi, tahmin et. Kırk? Güldü, herkes öyle diyor, elli üç yaşındayım, inanabiliyor musun. İnanabiliyordum, şaşkın bir surat ifadesi takındım, Öyle mi, hiç göstermiyorsunuz.

Çantasını iştahla karıştırdı, tütünle kâğıt çıkardı. Kâğıdı parmaklarının üstüne koydu, içine tütün, fazlası üstüne döküldü. İşi bittiğinde tütünler kâğıdın iki yanından fırlıyordu. Sarma içilemeyecek denli gevşekti, yaktı,

üstünü silkti. Sonra dikkatle bana baktı, Çok gençsin sen, kaç yaşındasın, diye sordu, Yirmi sekiz, dedim. Gözleri açıldı, Yirmi sekiz çok önemli bir yaş, yeni kararlar aldığın, bambaşka bir hayata başladığın, neredeyse başka birine dönüştüğün yaş. Yedi yılda bir kabuk değiştiririz, yeni bir hayata yeni bir insan olarak başlarız, yaşının değerini bil, alacağın kararlar çok önemli şimdi, dedi, heyecanla elindeki sigarayı kül tablasına silkti. Sonra çakralardan ve daha başka şeylerden söz etti. Coşkusuna kapıldım, söyledikleri iyi şeyler olmalı, diye düşündüm. Doğrusu neden söz ettiğine dair fikrim yoktu.

Bak, dedi, elli üç yaşındayım, küçük bir kasabada doğdum ama bütün hayatım büyük kentlerde geçti. Tam senin yaşındayken evlendim. Tam da kendime başka yol çizebilecekken. Otuzumda ilk çocuğumu doğurdum, otuz ikimde ikincisini. Çok çalıştım, hep çalıştım, klimalı yerlerde çalıştım, para kazandım, arabam, korunaklı bir evim vardı, çocuklarım iyi okullarda okudu. Sonra bir gün, bundan dört yıl önce, uyandım ve, Ben bu hayatı istemiyorum, dedim, bir anda, uyandım ve o hayatı istemediğimi fark ettim, Bu hayatı istemiyorum, dedim. Coşkuyla söyledi bunu, tekrarladı, sigarasının külü düşmek üzereydi, kaygıyla izliyordum, Bu hayatı istemiyorum. O güne dek kocamla mutlu olduğumu sanıyordum ama değildim. O hayatı istemiyordum ve buna kocam da dahildi.

Çocuklarım yeterince büyümüştü, zaten taşınıp gitmişlerdi, boşandım, buraya, annemin yanına yerleştim. Hayatımın en mutlu günlerini yaşıyorum şimdi, kollarını açıp arkasına yaslandı, kül mindere düştü, silkmek için bastırılmaz bir istek duyuyordum, Resim yapmaya başladım, dedi, düşünsene, bu yaştan sonra.

O an, bütün açıklığıyla gördüm. Bir an gelecekti, hayatın bir zamanı gelecekti. Orta ile sonu arasında. O âna

dek ne yapmış olursan ol, ne yaparsan yap. Bütün geçmişinden pişman olduğun gün, öyle ya da böyle, gelecekti. İşte o gün geldiğinde bu anı anımsamalıyım, diye düşündüm. Annemin yanına taşınamazdım o yaştan sonra.

Kızlarıma da hep söylüyorum, dedi, bak, iyi dinle, ben bunu çok geç fark ettim, kendine hep şunu sor, neden ve ne için. Çok önemli bu, dedi, bu önemli, çok önemli. Bir şeye karar verirken hep sor kendine bu soruyu, neden ve ne için. Herkes yapıyor, diye nedensiz bir şey yapma, zamanı geldiğinde o yol dönümlerini kaçırma, ben çok geç fark ettim bunu, bu yaşımda fark ettim. Olsun, yine de geç değil, değil mi, dedi, güldü. Hayır, dedim, değil. Şimdi bu kasabada nefes aldığımı hissediyorum, hayatımda ilk kez nefes aldığımı hissediyorum. Ormanda yürüyorum, ormanın resmini yapıyorum. İki kedim var. Onları izlemek beni mutlu ediyor.

Hep sor kendine bunu, dedi, neden ve ne için. Bu önemli, çok önemli bu.

KUAFÖRDE

Arkadaşım evleniyordu. Yalçın ile. Arkadaşım avukattı, Yalçın mühendis ve düğünde saçının nasıl olması gerektiğini konuşuyorduk. Onları ortak bir arkadaşları birbirlerine uygun olduklarını düşünüp bir araya getirmişti. Tanıştırmadan önce Yalçın'a arkadaşımdan söz ederken, İnce zevkleri olan, hayat dolu biri, demişti, arkadaşımaysa, güvenilir, dürüst biri olduğunu söylemişti Yalçın'ın, öyle anlatırlardı. Kısa süre sonra beraber olmaya başladılar.

Arkadaşım, hafta sonları Yalçın'ın gazete, kendisinin kitap okuduğundan, arada başlarını kaldırıp birbirlerine okuduklarını anlattıklarından, beraber bulmaca çözdüklerinden söz ederdi. Birbirlerini besliyorlardı, öyle derdi. Üçüncü yıldönümlerini kutlamak için yemeğe çıktıkları gece Yalçın arkadaşıma evlenmek isteyip istemediğini sordu, arkadaşım istediğini söyledi.

Düğüne üç yüz elli kişi davetliydi ve açık havada olması için yaza dek beklenmişti. İki aile iyi anlaşıyordu, sosyoekonomik olarak uygun olduklarını söylüyordu arkadaşım.

Düğüne bir hafta kalmıştı, şahit ben olacaktım ve kuaförde saçının nasıl olması gerektiğini konuşuyorduk. Ailesinin şahitlik yapmaya uygun olmadığını düşündü-

günü biliyordum, halihazırda evli, sorumluluk alabilecek biri olması gerekirdi, arkadaşım bunu, ne denli her şeye karıştıklarını anlatırken araya sıkıştırmıştı. Ben de istemiyordum, her şeyden önce, evlendiğine şahit olacaktım, bunu istemiyordum, nedenlerim vardı. Belki benden başka birinin şahit olmasının daha uygun olacağını söyledim ona, Hayır, dedi, onun için önemliydi bu.

Kuafördeydik ve aklındaki modelleri deneyerek düğün saçına karar verecektik. Gelinliğin sırtı açıktı, kuaför sade bir topuz olması gerektiği konusunda ısrarlıydı. Arkadaşımsa açık düz saçın daha modern duracağını düşünüyordu, yine de kararsızdı.

Dergilere bakıyorduk, dalgın, sayfaları çeviriyordum, Sen ne düşünüyorsun, dedi, irkildim, Bilmiyorum, dedim, gözüme çarpan ilk modeli gösterdim, Bu nasıl? Yüzünü buruşturdu, Abartılı.

Seçtiği bir-iki modeli denemek için oturdu, ben de yanına. Kuaför canhıraş saçlarına girişti. Aynadaki yansımasına baktım, kuaförün gidip gelen ellerini izliyordu, endişeli bir ifade vardı yüzünde.

Yansımasından bana baktı, Sen ne giyeceksin, diye sordu, Bilmiyorum, Acele et, dedi, çok güzel olmalısın, arkadaşın evleniyor, en iyi arkadaşın evleniyor, duraksadı, gözlerini kıstı, hem seni biriyle tanıştıracağım, Yalçın'ın arkadaşı.

Gülümsedim, arkama yaslandım. Gözüm kendi yansımama takıldı, kuaförde ya da herhangi bir yerde değildim o an, ben de endişeliydim.

BARDA

Barda çalışıyordum. Dört kişiydik. Ben, garson Halil Ağbi, aşçı Murat Ağbi ile müdür Aydan Hanım.

Murat Ağbi mutfak tezgâhının yanında taburede oturur, kamburunu çıkarır, sürekli sigara içerdi, külünü lavaboya silkerdi. Ufak tefek, çocuk yüzlü bir adamdı. Pek konuşmazdı, bazen kendi kendine mırıldandığını duyardım. Bir gün bana, Hayat berbat, dedi, ölsek yeridir, okuduğun kitaplarda diyor mu öyledir diye, sonra önüne döndü, sigarasından nefes çekti, külünü lavaboya silkti.

Ağbisi hapisteydi. Oğlu ve karısı vardı. Murat Ağbi kazandığını onlara harcardı. Dediğine göre ağbisi çok yakışıklıydı. Yüzü onun tıpkısının aynısıydı ama boylu posluydu. İftiradan içeri girmişti, öyle derdi.

Haftalıkların alındığı günün ertesi hapishaneye giderdi. Bazen öncesinde üst baş alırdı, Orada sahipsiz demesinler, derdi.

Ben onun yengesine vurgun olduğunu düşünürdüm. O fark etmese de, ağbisinin hapisten hiç çıkmamasını, belki de ölmesini dilediğini, bunu düşünde gördüğünü kurardım. Yengesi ona kol kanat geren bu küçük adamı fark edecek, bir gün utanç ve arzuyla birbirlerine sahip olacaklardı. Dalıp gittiği zamanlarda bunu düşlediğini düşünmek hoşuma giderdi.

Öyle daldığı zamanlarda, Halil Ağbi sırtına iki kez vurur, sıvazlardı, Âşık mısın lan sen, derdi. Yanıt vermezdi.

Halil Ağbi yakışıklı adamdı. İri mavi gözleri, uzun kirpikleri vardı. İriyarıydı. Uzun adımlarla yürürdü. Sürekli terler, gömleğini öne geriye sallayarak püflerdi. Çabuk sinirlenirdi. Müşteriye kızdı mı birasını sifonun altındaki petekten koyardı, daha kızarsa içine tükürürdü.

Halil Ağbi, ben gelip haftasına barın arkasına geçip de o garson kalınca bozulmuştu. Aydan Hanımla kavga etmişlerdi. Aydan Hanım, Bırak işi öğrensin, demişti, hem daha toy, ortalıkta asılırlar buna. Halil Ağbi ile ikisi anlaşamazdı. Bir keresinde Aydan Hanım Halil Ağbiye bardak fırlatmıştı.

Aydan Hanım ince, çelimsiz, bir o kadar da alımlı bir kadındı. İnce topuklu çizmelerinin üstünde dimdik yürürdü. Oraya garson olarak girmiş, zamanla yükselmişti. Halil Ağbi, Küçücük barda müdüre ne gerek, bu kesin patronla işi pişiriyor, demişti bir keresinde, günahı boynuna.

Aydan Hanım bana çok şey öğretti: Kadınsan iş başında içmemeliydin, içeceksen de çaktırmadan yapmalıydın, kahve fincanında örneğin, yoksa askıntılık ederlerdi, müşteri dördüncü beşinci votkasını içip de kafayı buldu mu, bardağına önce meyve suyu koyar, az votka ekler, karıştırmadan servis yapardın, aşağıdan bir şey alırken belden eğilip müşteriye domalmazdın, dizden eğilip almalıydın ne alacaksan, soğuk nevale olmamalıydın ama kimseye de fazla yüz vermemeliydin. Bir de evlenmemeliydin. Az bitlensinler işi bıraktırıp seni eve kapamaya bakarlardı, sonra başka karılarla vur patlasın çal oynasındı, öyle derdi.

Orada uzun zaman çalıştım. Onları imrenerek izledim. Bende olmayan bir şeyleri vardı. Biraya tükürmek,

patronla yatmak istiyordum. Benimle de kavga etsinler istiyordum. Böylece onlardan biri olacaktım. Ne ki bana her zaman kibar, handiyse mesafeli yaklaştılar. Ayrılacağımı söylediğimde kimse şaşırmadı. İşin aslı, param vardı.

O yıllarda iki şey öğrendim. Garsonları kızdırmamak gerekir, ve bir yere ait değilsen değilsindir.

DİNLEYİCİ

İnsanlar bir şeyler anlatıp duruyor, dedi, benimle konuşan bir anda içini dökmeye başlıyor, niçin bilmiyorum. Neredeyse sabah olacaktı, ikimiz dışında herkes sızmıştı. Konuşmamasını isterdim, dinlemekte zorlanacaktım. Aslında hoşuma gitmiyor, dedi, yeterince derdim yokmuş gibi.

Geçen hafta bir partide, gürültülüydü de üstelik, bir kızla kenara çekildik konuşuyoruz. O gün tanışmıştık, hoşlanmıştım. Durup dururken ailesini anlatmaya başladı. Çok içmiştim, konuşmamasını tercih ediyordum. Hikâye şu: Annesi ile babası kız on yaşındayken boşanmış. Adamın alkol sorunu varmış, içip içip karısını dövüyormuş. Evde her gece cam pencere iniyormuş. Bunlar boşanınca babası kıza, Annenle aramızı yap, demiş. Kız da annesine gitmiş, babasıyla barışmasının onu çok mutlu edeceğini söylemiş. Annesi, Bunca yıl eziyet çektim, demiş, çok âşıktım, evlendiğime pişman değilim, seni yaptığıma da, bugün olsa aynısını yapardım. Ama şimdi babana ne sevgim ne saygım kaldı, bunu benden isteme, demiş, bir daha da yanımda adını anma, onunla ilgili bir şey duymak istemiyorum.

Kız babasına gitmiş, annesinin söylediklerini anlatmış. Babası, Annen beni istemiyorsa, ben de seni istemi-

yorum, demiş. Kız böylece yıllarca babasını görmemiş. Annesi ve ablasıyla yaşamaya başlamış babası. Aradan üç-beş yıl geçmiş. Anımsamıyorum kaç yıl, kız kaç yaşındaymış, çok sarhoştum, bir yandan kıza yaklaşmaya çalışıyordum, saçını okşuyordum ama üstüne kusacak gibiydim. Ben de. Dinleyecek gücüm kalmamıştı.

Devam etti, Bir gün kız babaannesini görmeye gitmiş. O arada babası gelmiş. Sarhoş. Kızı evde görünce üstüne yürümüş, babaannesi araya girince itmiş, halasının başını da aynaya geçirmiş, kızı kolundan tutup dışarı sürüklemiş. Bileği kırılmış kızın. Eve gittiğinde annesi ne olduğunu sormuş, merdivenden düştüğünü söylemiş.

Ne hastalıklı insanlar var, görüyorsun, değil mi, dedi. Bir baba kızının hayatını berbat edebiliyor.

Sonra beraber yatağa uzandık, sızdık, diye anımsıyorum ama emin değilim. Ertesi gün, Dün gece için teşekkürler, diye yazmış, anlattıklarını dinlediğim için mi teşekkür ediyor, yoksa yattık mı, emin değilim.

YOĞURTLU SEMİZOTU

O günlerde canım sıkkındı. Bir şeyler olmuştu. Evden çıkmıyordum. İstediğim, bir tek maç izlemekti ama takım berbat bir sezon geçiriyordu. Böylece ligin bütün maçlarını, basketbol ve voleybol erkek ile bayan takımlarını takip eder olmuştum.

Sevgilim endişeliydi, sosyalleşmem gerektiğini düşünüyordu, bir gün, Arkadaşlarını ara, birileriyle görüş, ev iş, iyice içine kapandın, dedi. Böylece arkadaşlarımı yemeğe çağırdım. Rakı balık yapacaktık. Mönüde levrek, salata, yoğurtlu semizotu ile patlıcan salatası vardı.

Patlıcan salatasını kendim yaparım, diye düşünmüştüm ama üşendim, hazır aldım. Markette levrek seçerken balık pazarına gitmediğime hayıflandım, anımsadığım kadarıyla balığın gözlerinin donukluğu taze olmadığına işaretti. Yine de balık pazarına gitmeyecektim, çok kalabalıktı, belki yürürken insanlara değmem gerekecekti.

Balıkları temizlettim, yoğurt, sarmısak, semizotu ile beyazpeynir alıp çıktım.

Eve döndüğümde saat sandığımdan geçti, birazdan insanlar gelecekti. Salatayı hazırlayıp yağını eklemeden buzdolabına koydum. Sarmısağı soyup sahanda dövdüm. Yoğurdu kâseye boşalttıktan sonra sarmısağı ekleyip karıştırdım.

Semizotunu temizlemek sandığımdan zor işti. Kökleri tamamen topraktı ve yıkadıkça su çamur rengine dönüyordu. Dahası, ıslandıkça semizotları her yere yapışıp kalıyordu. Temizleyebildiklerimi kurusun diye kâğıt havlunun üstüne koydum. Bu kez kâğıt havluya yapıştılar. Gittikçe öfkeleniyordum. Fazla uzamıştı. Semizotlarını yoğurda katıp işimi bitirdiğimde kan ter içindeydim.

Sonra, nasıl bilmiyorum, kâse önce ters döndü, ardından yere düştü. Yoğurtlu semizotunun bir bölümü etrafa saçıldı. Geri kalanı ters dönmüş kâsenin altında kaldı. Doğru olanın, yapmam gerekenin banyodan bez getirip yeri silmek olduğunu biliyordum. Sonra da misafirlere sakarlığımdan dem vurarak olanı anlatacaktım. Ne ki yoğurtlu semizotunun bir bölümü dağılmamış halde duruyordu ve hiçbir şey mükemmel değildi. Olan bitenler benim suçum değildi. Avuçlayıp tekrar kâseye koydum. Kalanı bezle sildim.

Masaya oturduğumuzda yoğurtlu semizotunu tabaklarına alıp yemelerini izledim. Yaptığımla övünmüyordum ama suçluluk duyduğum da söylenemezdi.

ÖLÜLER SUSMALI

EMILY: Başka kim gelecek öyleyse.
MARGARET: Neden başkalarının da olmasını istiyorsun. Zaten gereğinden fazlayız.

SUSAN SONTAG, *Alice Yatakta*

Gece ilerlemişti, belki sabaha varmak üzereydi. Hava aydınlıktı, öğle sonrası güneşi, böyle şeyler olur, dedim kendime, neler gördük.

Ayaklarımızın altında göz alabildiğine çimen uzanıyordu, ardında gökyüzü, tek bulut yok. Kare bir masada oturuyorduk, mavi-beyaz kareli masa örtüsü.

Ben, Can, Edgar ile Bebek. Ondan bundan söz ediyorduk, onları uzun zamandır tanırdım.

Önce Edgar vardı, sonra Can geldi. Ardından Bebek. İleride belki daha büyük masa gereksinecektik.

Önceleri saatlerce konuşurduk. Kavga ettiğimiz olurdu. Artık hoşbeşten sonra, sessizlik.

Can, gözünü güneşe dikmişti, kırpmadan, arkasına yaslanmış, bacak bacak üstüne atmıştı.

Bebek, kavanoz camının ardından bana bakıyordu, geçmişteki öfkesi yoktu şimdi. Bir tek bıkkınlık.

Ee, dedi Edgar, bizi niçin çağırdın? Güneş uzun burnuna vuruyordu, esmer teni hiç olmadığı denli aydınlıktı, neredeyse berrak, Sizi bir daha görmeyeceğim, bunu söylemek için.

Bebek güldü, Hep aynı hikâye, bana döndü, iyi olur, dedi. Edgar başıyla onayladı. O zaman, dedi Can, özgürlüğümüze, bardaklarımızı tokuşturduk.

Ayrılırken, Gerçekten, dedi Edgar, sevecenlikle omzuma dokundu, artık bizi çağırma, sana yararımız olmaz.

KAMYON ŞOFÖRLERİ BULUŞMASI

Kamyon şoförleri her yıl nisan ayının üçüncü haftası buluşurdu. Danslı eğlenceler düzenler, bir de o yıl gündemde ne varsa onun hakkında söyleşirlerdi.

O yılın konusu, Kamyon Şoförlüğü ve Genç Kuşak idi.

Üç konuşmacıdan ilki, yaşlı, saygın bir kamyon şoförüydü. Hiç kaza yapmaması ve hızlı kullanmamasına karşın her yere zamanında varması ile bilinirdi. Emekliydi, yine de arada direksiyon başına oturur, çok da uzaklaşmadan kentte turlar, yanından geçtiği kamyonlara gururla korna çalardı.

Yaşlı kamyon şoförü konuşmasında, kamyon şoförlüğünün bir yaşam biçimi, insanın bir kez bağlandıktan sonra kolay kolay vazgeçemeyeceği bir uğraş olduğunu belirtti. Kamyon şoförlerinin toplumda hak ettiği saygınlığı görmemelerine karşın, buna aldırmadan kamyonlarını sürmeleri gerektiğini sözlerine ekledi. Yeni sürüş biçimlerine saygı duymakla beraber, gençlerin Eski Kuşağın uyguladığı teknikleri de göz ardı etmemeleri gerektiğinin altını çizdi. Konuşması bittiğinde salon alkışlarla çınladı.

Öteki konuşmacılar Genç Kuşağı temsil ediyordu. İlki, kamyon şoförlüğünü yaygınlaştırmak için gençler

arasında düzenlediği etkinliklerle bilinirdi. Genç kamyon şoförleri toplanır, kentte turlar atarlardı. Konuşmacı, kamyon şoförlüğünün hak ettiği saygınlığa ulaşması için toplumda görünürlüğün artması gerektiğini, bunun da ancak Genç Kuşağın çabalarıyla gerçekleşebileceğini söyledi. Ne de olsa kamyon, insanların gereksinim duyduğunun farkında bile olmadığı şeyleri onlara ulaştırıyordu. Kamyon şoförleri kendilerini görünür kılmak için kamyonlarını yalnızca uzun yollarda değil, kent içinde de sürmeliydi. Konuşmasını eski kamyon şoförlerine saygılarını sunarak noktaladığında salondan hoşnut mırıltılar yükseldi.

Üçüncü konuşmacıyı salonda kimse tanımıyordu. Yanından geçtiği kamyonlara korna çalmazdı. Konuşmacı, kamyon şoförlüğünün zor bir uğraş olduğunu belirtse de ötekilerden farkı olmadığını söyledi. Ayrıksı bir yere konulmak istenmesini ise kamyon şoförlerinin kamyonun büyüklüğünün etkisinde kalmasına bağladı. Oysaki kamyon da otobüs, minibüs gibi bir taşıma aracıydı önünde sonunda. Kamyonlar, kent içinde kullanılmamalı, aksine, gidebilecekleri kadar uzağa gitmeliydi ona göre. Genç Kuşağın üstüneyse kamyonlarını kimseyi ezmeden sürmek dışında sorumluluk yüklenmemesi gerektiğini söyledi. Dinleyiciler genç kamyon şoförünün söylediklerinden hoşnut kalmasalar da nazikçe alkışladılar.

Dinleyicilerin düşüncelerini belirtme sırası geldiğinde, geçmişte kamyon şoförlerinin ne denli birbirine bağlı olduğundan, her yeniliği büyük bir tez canlılıkla birbirleriyle paylaştıklarından söz edildi. Genç Kuşak arasında yeniden yaratılması gereken buydu. Bir dinleyici, eski kamyon şoförlerinin kendilerinden sonra gelen kuşaklar hakkında bilgi sahibi olmaya erindiklerini, yeni sürüş biçimlerinden haberdar olmadıklarını söyledi. Eski Kuşak bir kamyon şoförü ise, gençlerin durumundan en-

dişe ettiğini, yenilikçi tutumlardan kaçındıklarını, eski kamyon şoförlerinden ya hiç etkilenmediklerini ya da sorgulamadan onların sürüş biçimlerini benimsediklerini belirtti. Oysa ancak eleştirel tutumla gelişebilirlerdi.

Söyleşinin sonunda kamyon şoförleri beraber fotoğraf çektirdi, ardından kamyonlarına atladılar, kentte korna çalarak tur atıp yollarına devam ettiler. Ne ki kamyonların kornasını yine yalnızca kendileri duyabilirdi.

SİNEK

Kitap ayracıyla sineği şarap bardağından çıkarıyorum. Ne diyeyim, kendi hatası. Tepemde vızıldayıp kafamı dağıtıyor olsa da bir yoldaşlığımız var.

Hava almaya başlayınca hareketleniyor, kanat çırpıyor ya, uçamıyor. Devinimi de dengesiz, şarap çarpmış olacak.

Boyuna debeleniyor, izliyorum. Öldürsem daha mı iyi, diye düşünüyorum, yaşamaktan memnuniyetsiz gibi.

Uzunca zaman geçiyor, uçamıyor bir türlü. İşimi bıraktım, dikkatim onda. Sonunda kitapla üstüne sertçe vuruyorum, neredeyse tahta masanın içine karışıyor, kanatları iki yana açılmış. İyi mi yaptım öldürmekle, ikilemdeyim. Vicdanım ne diyor?

Vicdanla iyilik kötülük olmaz, diye düşünüyorum. Nasıl bildim ölmek istediğini, ben öldürmek istedim belli ki.

KIRMIZI IŞIKTA

Kırmızı ışıkta bekliyorum. Yolun karşısında duruyor. Üstü başı paçavra. Etrafına bakıyor. Bir şey arıyor gibi, aradığı bir şey yok gibi, karışık. Etrafı tarayıp gözleriyle her şeyi içine çektikten sonra o iki siyah deliği bana dikiyor. Yeşil yanmasına otuz saniye var.

Kıpırdamıyor, gözlerini kırpmıyor. Sonra kolu ağır ağır kalkıyor, sırtı dimdik. İşaretparmağı beni gösteriyor şimdi, kolu dümdüz, ölçseler tam da yere paralel. Ayinde kurban seçilse böyle seçilir. On yedi saniye.

Etrafa bakınıyorum. İmlediği gerçekten ben miyim diye değil, şüphesiz benim. Başka gören var mı, diye bakıyorum, utanıyorum, utandığıma şaşıyorum. Kimse yok. Sekiz.

Kırmızı yeşile dönüyor. Karşıya geçeceğim, geçemiyorum. Yürüyüp gideyim, diyorum, mıhlanmışım olduğum yere.

Adam kıpırtısız duruyor, bana bakıyor. Gidip yanına, kolunu omzuna atıp sigara uzatasım geliyor, bir yandan da tiksiniyorum ondan, gözlerini çıkarabilirim, sonra üstünde tepinirim gözlerinin. Adam bana bakıyor, ben ona, biri silahını çekecek.

Aa, adama bak, diyor, belime yetişen bir çocuk, ne ara geldi, ne zamandır yanımda. Seni gösteriyor amca,

niye? Niye beni gösteriyor, neyi imliyor, parmağının uzandığı çizgi içimden geçip gidiyor. Ne bileyim, diyorum, deli işte, arkamı dönüp gidiyorum. Işık yeşilden kırmızıya dönüyor.

YÜKSEKLİK KORKUSU

İçim sıkıldı, sana geleyim mi, dedi, Gel, dedim. İçimiz sıkıldıkça görüşürdük. Son günlerde sık görüşür olmuştuk.

Kapıda elinde şangırdayan poşete baktım, Ne getirdin, dedim, Şarap, İyi, bira içmiyorum artık, iyice göbek çıktı, Ben de, dedi, sigarayı da bıraktım, İyi yapmışsın, dedim, ben de istiyorum, bakalım, sırayla.

Mutfak masasına oturduk. Sıcak. Pencere açık. Gürültülü sokakta bir kadının topuklu ayakkabısının üstünde yol boyunca yürüyüşünü dinledik. Buzdolabının homurtusu bir kesiliyor, yine başlıyordu. İlk şişeyi konuşmadan içtik, çarptı, sigara yaktı, ses etmedim, ilk kez değildi, yine de bu kez yüzünde önceleri olmayan bir şey vardı, onanmaz yorgunluk.

Yeni şişeyi açarken, Atladı, dedi, Doğru yapmış, dedim, yüzüme baktı, yöntem, dedim, doğru.

O an içeriyi neredeyse elle tutulur bir sessizlik doldurdu. Buzdolabı sustu, sokaktan tek ses gelmez oldu. Yüzüne baktım. Hiçbir duygusunu saklayamadığı yüzünden, önce dediğime içerlediğini, ardından anladığını, sonra da hak verdiğini gördüm. O sessizlikte iki kişiydik şimdi, biri denediyse de beceremediği ölmeyi, biri izleyici. Yaşamak işinde beceriksiz baştan. Uzun bir içki masa-

sında en son biz kalmıştık sanki, sızmak üzereydik.

Toplamda, dedim, düşün, kaç intihar gördük. Hap içenlerin çoğu yaşadı, atlayanlar hep öldü. Kentin faydaları. Onca tepe olmasaydı bilmem atlayacak yer bulurlar mıydı. Yüzüme baktı, Yükseklik korkusu var bende, dedi, Bende de, dedim. Buzdolabı gürültüyle çalışmaya başladı.

KADINLAR

Irmak'la Emre o gün benim evde tanıştı. Balkonda beraber kahvaltı yaptık. Aslı da vardı, Irmak'ın sevgilisi. Adları kolay unuturum ama Irmak'ın sevgilisinin adını anımsıyorum. Okulda bir Aslı vardı, etrafa göz süzer, kızıl saçlarını hızlı bir el hareketiyle geriye atardı. Son düğmesine dek iliklenmiş gömleği ve kısa saçlarıyla karşımda oturan Aslı'dan farklıydı.

Irmak o günlerde lezbiyendi. Öncesinde değildi, sonrasında da. Bir-iki yıl lezbiyendi.

Hayatımda ilk kez lezbiyen bir çift görüyordum, daha doğrusu ilk kez lezbiyen bir arkadaşım vardı ve yanında sevgilisi balkonda kahvaltı yapıyorduk, güneş yüzümüze vuruyordu.

Irmak çocukluk arkadaşımdı. Ben daha çocuk bedenindeyken o kadın olmuştu. İlk kez o alkol aldı, ot takıldı, erkekle yattı. Ben, ergenlik yıllarında çabuk gelişen güzel kızın güvenilir, sır tutan çirkin arkadaşıydım. Daha erkeklerle ne olduğunu anlamamışken Irmak kadınlara geçmişti şimdi.

Onları balkonda bir yandan yemek yer, bir yandan her fırsatta birbirlerine dokunurken izliyordum, gözüm kayıyordu, kızlara hep ilgi duymuş muydu, aynı yatakta yattığımız günlerde beni istemiş miydi, ben onu istemiş

miydim, düşünmemeye çalışıyordum, düşünüyordum.

Kahvaltıdan sonra içmeye başladık. Ardından gürültülü bir bara gittik, bir şeyler konuştuk, birbirimizi duymadık. Sonra Aslı tuvalete gitti, Emre'yle Irmak öpüşmeye başladı. Aslı geldi, bağırdı, Irmak'la dışarı çıktılar, ardından Emre.

Camdan onları izliyordum, Aslı'nın kolları hızla inip kalkıyordu, bedeninin üstü öne eğilmişti, ağzını kocaman açıp kapıyordu. Göğsünün inip kalktığını görebiliyordum. Emre, ellerini açmış bir şeyler söylüyordu. Irmak, Emre'nin bir adım arkasından olan biteni izliyordu.

Belki yanlarına gitmem gerekirdi, onları ben tanıştırmıştım ne de olsa. Ne ki içimden gelmiyordu. Ne olan biteni anlıyordum ne de anlamak niyetindeydim. Sonra Aslı Emre'ye tokat attı, filmlerdeki gibi bir tokattı, kadının erkeğe attığı türden. Aslı'dan gördüğüm ilk ve son kadınsı hareketti, bir daha da onu görmedim. Hızla içeri girdi, çantasını aldı, gitti.

Irmak'la Emre başları öne eğik içeri girdiler, azar işitmiş çocuk gibiydiler. Irmak'ın omzunu sıvazladım, gülümsedi.

Ertesi gün Emre okula gitti, Irmak'la ben balkonda kahvaltı yaptık, Niçin lezbiyendin niçin bıraktın, dedim. Bilmiyorum, dedi, belki de lezbiyen değildim, kürtajdan sonra erkeklerden iğrendim. Sonra lezbiyenlik de yürümedi. Erkekler kadar kadınlar da sorunlu, dedi, dinle bak, Aslı'nın babası matematik öğretmeniymiş, annesi hamile kaldığında doktor bebeğin erkek olduğunu söylemiş, doğuma dek babası erkek çocuğu olacağını sanıyormuş, kız doğunca bunalıma girmiş.

Düşünebiliyor musun, dedi Irmak, okumuş adam, yine de oğlan takıntısı var, zavallı kızı erkek gibi yetiştirmiş, içip de erkek olmadığını anımsadıkça orospu diye

dövmüş, bunlar o daha ilkokuldayken oluyor, inanabiliyor musun. Yanıt beklemiyordu.

Belki yine lezbiyen olurdu, dedi, ama şimdi kendini erkek sanıyor, kadın bedeninde bir erkek olduğunu söylüyor, ameliyatı bile düşünüyor. Ama değil, lezbiyen, tamam, ama erkek değil. Sevişirken, Kadınım, diyor bana, penisi varmış gibi hareketler yapıyor, inanabiliyor musun. Ben erkeklerden kaçıp belki biraz kadın şefkati aradığım için lezbiyen oldum, bilmiyorum, belki eksik anne şefkati yüzünden. Ama kendini erkek sanan bir kadın da hiç iyi gelmedi, hatta komikti, garip değil mi? Bilmiyordum, bilmediğim çok şey vardı, kaşlarımı kaldırdım, omuz silktim.

Irmak bütün davranışlarına psikolojik bir açıklama getirirdi, psikoloji kitapları okumak hobisiydi, kendini böyle daha iyi anladığını söylerdi, arada falcılardan yardım aldığı da olurdu. Yine de sık sık sonradan hata olduğunu düşündüğü şeyler yapardı, çoğunu eksik anne şefkatine bağlardı.

Neyse, dedi, artık Emre var.

Sustuk, yüzümüzü güneşten kaçırıp masada bir noktaya diktik gözlerimizi. Bir an hiç çözülemeyecek denli karmaşık göründü her şey gözüme. Babası Aslı'yı niçin dövmüştü, Irmak söz ettiği anne şefkatini görse farklı biri mi olurdu, ben niçin hiçbir şey anlamıyordum, bilmiyordum.

Belli ki bir şey eksikti, çoktan gitmişti belki, doldurulamayacak denli.

Benim kadınsı bir yanım var mı, diye sordum, ilk kez görmüş gibi baktı yüzüme, Yok, dedi, erkeksi yanın da yok.

OJE SÜRMENİN İNCELİKLERİ

Bir arkadaşım ojenin çabuk bozulmaması için altına ve üstüne koruyucu sürmemi salık vermişti. Dediğini yapıyordum.

Koruyucuyu sürmek kolaydı. Kenarlara taşsa da belli olmuyordu. Hızlı kuruduğundan bir yere dokunmaktan tedirgin değildim. Asıl iş ojeyi sürmekti. Koyu kırmızı oje etime bulaşıyordu. Sol ele sürmek yine kolaydı, ama sağ ele ojeli sol elle sürmeye çalışmak işkenceydi. Neyse ki aynı arkadaşım yanımda asetona batırılmış kulak çubuğu bulundurmamı da salık vermişti. Böylece derime bulaşanları temizleyebiliyordum. İkinci katı bitirdikten sonra üstüne tekrar koruyucu sürdüm, Koruyucuyu bastırmadan bol sür, demişti arkadaşım, iz yapmasın, sonra uzun beklet, kalın olduğu için zor kurur. Dediği gibi yaptım. Şimdi iş, kuruyana dek öylece oturmaktı.

Üç günün sonunda, duş almayı, bulaşık makinesini boşaltmayı, makarna yapmayı başarmıştım. Geri kalan zamanda durmuştum. Bu bana bazen olurdu. Bir anda dururdum. Sonra yavaş yavaş, ilk kez gibi acemilikle günlük işleri yapabilmeye başlardım.

Bir gün, kızdırdığım biri, Böyle gidersen yalnız kalacaksın, öyle öleceksin, demişti. Söyledikleri endişelendirmemişti, halihazırda yalnızdım.

Elim ojeli, dediğini düşünüyordum şimdi. Oturduğum yerde içimi korku kapladı. Boynumdan yüzüme ateş yürüdü. Hemen olmadı. Yavaş yavaş geldi. Bir şey yapmalıydım, ne ki elim ojeliydi ve kalın sürdüğüm için kuruması uzun sürecekti. Ojenin bozulmasından, yalnız ölmekten, bir daha evden çıkamamaktan ölesiye korkuyordum, evde tutsak olduğumu kimse fark etmeyecekti, kimse beni aramayacaktı, hareket edemiyordum, nefesim kesiliyordu. O kadar kalın sürmeseydim bunlar olmazdı, diye düşündüm. Arkadaşıma karşı içimi öfke kapladı, bütün bunlar onun suçuydu, o kadar kalın sürmeseydim bunlar gelmeyecekti başıma.

ÖNEMLİ OLAN SEVGİ, SEVGİ ÖNEMLİ

Yeni evlendiler. Düğüne gitmedik, ev ziyaretine gidiyoruz. Kapıda karşılıyorlar, birbirlerine belden sarılı. Salona davet ediyorlar, Arda ne içeceğimizi soruyor, Fark etmez, diyoruz, Her türlü içki var, Bira, Viski.

Yeşim mutfakta masayı hazırlıyor. Yardım edeyim mi, diyorum, Gerek yok canım, diyor. Bildiğim kadarıyla sevmiyoruz birbirimizi.

Sevgilimle Arda içeride konuşuyor, bacak bacak üstüne atmışlar, tek kolları kolçakta, öteki elleriyle içkilerini tutuyorlar, düğünden söz ediyorlar, herkes çok beğenmiş, müzik konusunda endişeliymişler ama sağ olsun bir arkadaşları üstlenmiş o işi, tam kendilerini yansıtan şarkılar çalmış, öyle diyor Arda. Evet, diyor Yeşim, elinde çerez kâsesiyle odaya giriyor, tam istediğimiz gibi oldu, kâseyi sehpaya bırakıyor. Aç bırakacaksın bizi, belli oldu, yemek hazır değil mi, diyor Arda, Yok, yok, hazır olmak üzere, içkiyle atıştırırsınız diye, hızlı adımlarla mutfağa dönüyor.

Arda, Evi gezdireyim mi, diyor, Olur, diyoruz. Burası mutfak, Yeşim, fırından tepsi çıkarırken gülümsüyor bize, masayla sandalyeleri Yeşim seçti, bence biraz hantal. Yok, diyor sevgilim, gayet güzel olmuş, başımla onaylıyorum.

İlerliyoruz, uzun koridorda kapıları tek tek açıyor, Burası misafir tuvaleti, aldığımızda yıkık döküktü, nasıl zevksizdi, anlatamam, baştan yaptık. Karşı kapıyı açıyor, Bu da Yeşim'in atölyesi. İçerisi tıka basa eşya dolu, atölyeden çok yüklüğe benziyor. Yan odanın kapısını açıyor, Benim hobi odam, diyor, duvara asılı büyük ekran karşısında genişçe bir sehpa ile kanepe, sehpanın üstünde ne olduğunu anlamadığım şeyler, arkada spor aletleri. Ve yatak odamız, dağınıklığın kusuruna bakmayın. Çok güzel, diyoruz bir ağızdan, güle güle oturun.

Yeşim sesleniyor, Hadi, yemek hazır, Hele şükür, diyor Arda, Yeşim'in duyabileceği bir sesle.

Arda zengin, Yeşim ressam. Arda'nın ailesinin otelleri var, soyadı bilindik. Ailesiyle çalışıyor ama kendi otelini açmak istiyor. Arsa bakıyor, sözü açıldığında, Küçük, nezih bir otel olacak, diyor. Yeşim, babasından nefret ediyor, aile mirasını yediğini söylüyor, çiftliği sattığı için hiç affetmeyecek, öyle diyor, küçükken bindiği atını özlüyor. Liseden sonra mankenlik yapmış, sonra ayak uyduramayacağını anlamış, yurtdışına gitmiş, resim okumuş.

Yeşim'le sevgilim çocukluk arkadaşı. Bir ara beraber olmuşlar. Bundan söz etmiyoruz. Medeniyiz.

Masaya oturuyoruz, Sessizce yiyoruz, Yeşim ayağa kalkıyor, boş tabakları toplayıp yenisini koyuyor, oturuyor, tekrar kalkıyor. Ee, diyor Arda, bana dönüyor, dirseklerini masaya koyup ellerini kavuşturuyor, Nasıl gidiyor, neler yapıyorsun? İşten ayrıldım, diyorum, iş arıyorum. Bir şey demiyor, sırtını dikleştiriyor, başını tabağına eğiyor, yemeye devam ediyor. Yüzünde ne olduğunu çıkaramadığım bir ifade.

Sevgilim akademisyen, ben bir şey değilim. Dönem dönem farklı mesleklerim oldu. Maymun iştahlıyım, sevgilim öyle diyor.

Beni Arda ve Yeşim'le tanıştırdığının haftası, ortak arkadaşlarıyla haber göndermişlerdi. Ona yakıştıramamışlardı, basit görünüyordum, öyle demişlerdi. Bundan söz etmiyoruz. Medeniyiz.

Arda da otel için arsa buldu gibi, diyor Yeşim. Pazarlık ediyorlar. Görseniz, ormanın içinde, çok şirin. Evet de, düşünmek gerek, diyor Arda, tenha yerde bir tek otel yetmez, insanları oraya çekecek bir şeyler gerek.

Sessizlik.

Yakında sergi var mı, diye soruyor sevgilim, Yeşim duraksıyor, Arda araya giriyor, Yok, nerede, ressamım diye kandırdı beni, ortada bir şey yok. Yeşim'e bakıyorum, gülümsüyorum. O da. İlk kez böyle bakıyoruz birbirimize. Belki ilk kez görüyoruz birbirimizi.

Geçenlerde sokakta kısa boylu esmer bir adam uzun bacaklı iri gözlü bir kadını dövüyordu, yoldan geçen herkes gibi görmezden geldim. Şimdi tekrar orada olup bir şey yapmak istiyorum, belki araya girip dayak yemek. Sevgilim, Aldattım ama seni seviyorum, demişti. Niçin bunları anımsıyorum şimdi?

Yemekten sonra şaraplarımızı alıp salona geçiyoruz, Oyun oynayalım mı, Olur, diyor sevgilim, duvardan perde iniyor, kanepeye oturuyorlar.

Mutfağa dönüyorum, Yeşim masayı topluyor, Yardım edeyim, Yok, diyor, ama otur, bir yandan sohbet ederiz, onlar oyuna daldı mı kalkmazlar başından. Oturuyorum.

Sessizlik.

Ee, evliliği düşünüyor musunuz, Bilmem, diyorum, konuşmadık. İstiyor musun, Bilmem.

Sessizlik. Uzuyor.

Sizin nasıl gidiyor, diyorum. Elinde tabaklar, duraksıyor, bana bakıyor, bakışı içimden geçiyor, Çok iyi, diyor, çok iyi, çok mutluyum. Bana her konuda destek oluyor.

Arkasına dönüp tabakları bulaşık makinesine yerleştiriyor, İnsan yapmayacağı şeyleri yaparken buluyor kendini, diyor başını çevirmeden, tabakları tek tek koymasını dinliyorum, tekdüze ritim. Evleneceğimi hiç düşünmemiştim. Ritim hızlanıyor, dinliyorum. Sevgi insana düşünmediği şeyler yaptırıyor. Hızlanıyor. Her şeyden önemlisi de bu, diyor, önemli olan sevgi, sevgi her şeyden önemli.

KELEBEK MEVSİMİ

Her yer kelebek, dedi, bu mevsimde. Bu mevsimde kelebek olmaz, çok yağmur yağdı, ondan zağar. Pencereyi açık bırakmaya gelmiyor, doluşuyorlar. Hayır mı şer mi bilemedim. Hayırdır, niçin şer olsun, dedi. Bilmem, çivisi çıktı dünyanın, yutkundu, çay kaşığını boş bardağın içine bıraktı, bardağı parmağının ucuyla itti, yutkundu yine, Oralarda aç kalma, dedi, Kalmam. Paran var mı? Var. Gitmesen olmaz mı? Olmaz. Eh, iyi sen bilirsin. Bizden mi sıkıldın, bak kızmaca gücenmece yok. Yok, sıkılmadım. E nedir? Apar topar geldin, apar topar gidiyorsun.

Gülümsedi, sorun yok, dedi böylece, bende yolunda gitmeyen bir şey var, diyemedi. İşte, iş güç, dedi zar zor. İyi, sen bilirsin.

Anons. Otobüse bindi. Eliyle annesine, sen git bekleme, dediyse de, Yok, dedi annesi başıyla, buradayım. Birbirlerine bakıp gülümsediler, sonra etrafa baktılar, sonra yine baktılar birbirlerine, gülümsediler.

Otobüs hareket ederken camdan annesine baktı, aralarında bir kelebek, dışarı çıkmak istiyor, cama tosluyordu boyuna. Hayırdır, diye geçirdi içinden, niçin şer olsun.

AİLE HAYSİYETİ

Hayatta, dedi adam, iki büyük hata yaptım. İlki evlenmekti, ikincisi çocuk yapmak. Sustu. Benim bir davam vardı. Karısı ile kızları adama bakıyordu, nefes alıp verişini dinliyorlardı, adamsa sehpada bir noktaya. Kimseyi bu hayata bulaştırmayacaktım. Sesi kısık televizyonda kısa boylu kır saçlı adam, kadının dekoltesini eleştiriyordu, çok çiğdi, takıları da abartılı. Adam başını indirdi, gözlerini kapadı. Sessizlik. Gözleri hâlâ kapalı, Hata yaptım, dedi, etek boyu ise fazla uzundu.

Kadın, tedirgin, Otuz yıllık evliyiz, şimdi mi söylüyorsun, dedi, nereden çıktı bu? Sana bir şey demiyorum, dedi adam, hatta özür diliyorum, benden başkası çok daha mutlu edebilirdi seni. Benim bir davam vardı, yalnız olmalıydım, kimseyi ardımdan sürüklememeliydim, senin de günahını aldım. Etrafına bakındı, kumandayı buldu, kanalı değiştirdi. Herkes emir almış gibi televizyona baktı. On yedi yaşındaki genç, ablasını vurmuştu, ailesinin namusunu kirletmişti ablası. Genç pişman değildi, yine olsa yine yapardı, kadın gözlerini televizyondan aldı, başını eğdi, ağlamaya başladı.

Başlama şimdi, dedi adam, sana bir şey demiyorum, hatta özür diliyorum. Gerçekten, özür diliyorum senden, seni hiç bulaştırmayacaktım, bir davam vardı be-

nim. Sonra kızlar olunca, dedi, davam kızlarım oldu. Okusunlar, bilgileriyle görgüleriyle herkesten üstün olsunlar, toplumda parmakla gösterilsinler istedim. Değerlerime, aile değerlerimize göre yaşasınlar, bu yozlaşmış topluma uymasınlar istedim. Kadın iç çekti. Kızlar hareketsizdi, handiyse nefes almıyorlardı. Adam işaretparmağını salladı, gözlerini belertti, Aile haysiyeti her şeyden önemlidir, dedi, şimdi dediğimi anlamıyorsunuz ama göreceksiniz. Aile haysiyeti, dedi, önemlidir, her şeyden önemlidir. Şimdi anlamıyorsunuz ama göreceksiniz. O zamana dek ölmüş olursam bu dediğimi hatırlarsınız.

Şimdi kızlarım, benim kızlarım, dedi, benim'i bastırarak söyledi, elini göğsüne iki kez vurdu, aile haysiyetimi beş paralık ediyor. Şerefsiz, haysiyetsiz bir hayat sürüyorlar. Ben zaten davamdan, her şeyimden vazgeçmişim, bir tek çocuklarım için, onlar da beni öldürecek, beni öldürecekler, dedi, iki kız usulca kalktı, dış kapı kapandı.

Bir davam vardı, dedi adam, kadın, bir daha bırakmak istemezcesine adamın boynuna sarıldı. Gecenin ayazında, iki kız birbirine baktı, montlarını içeride bırakmışlardı.

KALK HADİ

Son günlerde uykusu yoktu. Gece kalkıp dolaşırdı. Eskiden de yoktu ya, son günlerde iyice geceleri dolaşır olmuştu. Uyanık ya, sabah ezanını duymuş olacak, beni uyandırdı. Sonra gitti içeri uzandı. Uyuyamadığı için dolanırdı, neresi iyi gelirse orada kestirirdi. Namazdan sonra ben de biraz uzandım. Uyandım baktım, içeride üstüne örtü almış yatıyor. Hadi kalk, dedim, sonra dedim uyandırmayayım, nereden bileyim, gece uyuyamadı yazık, uyandırmayayım, dedim. Bilsem. Mutfağa gittim, kahvaltılıkları çıkarayım da öyle uyandırayım, diye. Döndüm, yine yatıyor, ben nereden bileyim, bilsem. Mutfağa gittim yine, çayı koydum. Döndüm, Kalk hadi, dedim, omzuna dokundum, bakmadı. Örtüyü açtım, açmaz olaydım, bembeyaz. Dokundum, buz gibi. Kalk, dedim, bana ne yaptın, kaldırdım, kafası geri düştü, bana ne yaptın, dedim, öptüm, öptüm, sarıldım. Bana ne yaptın yavrum, dedim, oğlanın numarasını aradım, bulamadım, döndüm, sarıldım, sarıldım, öptüm, geri numarayı aradım, bulamadım. Döndüm, Yavrum bana ne yaptın, dedim, sarıldım, vurmuşum her yerime, bacaklar öyle morardı zağar. Yavrum, dedim, bana ne yaptın. Oğlana söyleyemedim, Fenalaştı, dedim, halbuki buz kesti bile yavrum, bana ne yaptın. Bir şey demedi, ağrısı sızısı var-

sa da bir şey demedi. Öksürüyordu iki gündür, ondan mı bilmem. Gelin aradı, Nasıl, dedi, Buz kesti, dedim, oğlana söyleyemedim. Ambulans onlardan önce geldi, ne yapsınlar, yavrum buz kesmiş. Bizimki doktora götüreyim, dediydi de, Yok, iki öksürükle doktora mı gidilirmiş, diye istemediydi. Yavrum bilsek, bilsem ben. Vurmuşum bacaklarıma zağar, morluklar ondan. Bana ne yaptın böyle sen. Bir şey demedi, hasta olan bendim, nereden bileyim.

ET

Eti fırına vermeden önce yağ, tuz ve karabiberle ovaladım. Yumuşak. Bazı yerleri sert. Ortada kemik. Izgaranın üstüne koydum, altına fırın tepsisi. Saati ayarladım, ışık yandı.

Teyzem balkona muşamba sermişti ve iki adam kurban etlerini üstüne yığdı. Eğildim. Dikkatle baktım. Hareket ediyorlardı. Sanki kasları çekiliyor ya da damarları atıyor gibi bir şey. Düzensiz aralıklarla etlerin yüzeyinde bir şey seğiriyordu. O güne dek tanık olduğum en olağanüstü görüntüydü.

Teyzem ne yaptığımı sordu, Kıpırdıyorlar, dedim, Bütün hücreler hemen ölmez, dedi. Hücrenin ne olduğunu bilmiyordum ama kıpırdadıklarına göre ölmemişlerdi. Eğer parçaları bir araya getirirsem belki de hayvan canlanacaktı. Balkonda koyun.

Kol ile bacaklar kolaydı. Birçok parçanınsa nereye ait olduğunu bulamıyordum. Teyzem, hayvana üzüldüğüm için mi bunu yaptığımı sordu. Üzüldüğüm yoktu, birleştirdiğimde hayvan canlanırsa bu beni dâhi yapardı. Ne ki bazı parçalar hepten eksikti. Başı örneğin. Ben uğraşırken seğirme durdu.

Kirli camın ardından etin pişmesini izliyorum şimdi. Başta beyaz, pembe, kırmızı, koyu kırmızıydı, şimdi

uçuk kahve, kemiğin içi karardı. Yağları aşağı damlıyor. Canım yemeyi çekmiyor. Baştan beri çekmiyordu. Uzun zamandır evdeyim.

Doktor bir arkadaşım, eğer kalp aniden durursa, insandan bir süre daha nefes alır gibi hırıltılar çıktığını söylemişti. Başka bir arkadaşım çürürken bedenden ilk gözlerin düştüğünden, burun ile penisteki etlerin kopmaya başladığından söz etmişti. Ben bir kez ölü gördüm. Teyzem hırıltı çıkarmıyordu. Beyazdı. Dudakları görünmüyordu ve eti sanki plastikti.

Et karardı, küçüldü. Koyu kahve. Artık onlarla görüşmüyorum ama anlattıklarından dolayı değil. Bir şey oldu. Tam bilmiyorum.

Sokakta yavru kediler bulmuştum. Anne ortalıkta yoktu. Bodrumda beslemeye başladım. Biberonla süt içiriyordum. Bir gün, beslemek için birini avucuma aldım. Ölüydü. Gördüğüm en biçimsiz şeydi. Şimdi sanki her şey bununla ilgili.

Et, biçimsiz, kara bir kabuk artık.

BAZEN ÖLÜM

Araba kediye çarpıyor. Kedi insan boyu yükselip düşüyor. Kadın çığlığı. Uzun uzun titriyor, biçimsiz, olduğu yerde zıplıyor boyuna. Kadın arabayı yumrukluyor, bağırıyor, araba geri gidiyor, sağa kırıp yoluna devam ediyor.

Kedi hareketsiz kalıyor sonunda. Yaşlı bir adam mendille ensesinden tutup çöpe atıyor. Kadının iç çekmeleri.

Yaşlı adam da kadın da yoluna gidiyor.

Kedi tek sıçrayışta yukarı tırmanıyor. Omuzlarını yalıyor, esniyor, gerinip kuyruğunu dikleştiriyor. Bir kokunun peşinden burun deliklerini açarak uzaklaşıyor.

ZİYARET

Ağbimi o güne dek görmemiştim. Hakkında çok az şey biliyordum. Ben daha küçükken babam evde ondan söz edilmesini yasaklamıştı. Yıllar sonra, doğrusunun onu aramak olduğunu bilsem de, tanımadığım biri için bu çok fazla çaba gerektirecekti, erindim.

Babam, hayatının sonlarında ağbimin adını anmaya, çocukluk anılarından yüzünde gülümsemeyle söz etmeye başladı, ağbim de o günlerde çıkageldi.

Ağbim üç kardeşin en büyüğüydü, ben en küçüğü. Annem bana gebeyken evden gittiği söylenirdi. Benden önce altı düşük yapmıştı, yedi çocuğu ölen cennete giderdi, öyle derdi. Ailem, orta yaşlarının sonlarında, yaşlandıklarında onlara Kuran okumam için yapmışlardı beni. Bu hiç olmadı.

Ağbimi yengem bulmuş, bizimkilere bu inada son vermeleri gerektiğini söylemişti. Yengem, iyilik yapmayı, böylece ailede söz sahibi olmayı severdi. Babam, ilk başta göstermelik inat etti, ben o zaman on yedi yaşındaydım.

Onu garda ben karşıladım. Büyüğüm ablam, ağbimden nefret ederdi ve ölmesini istediğini sık sık dile getirirdi, gözlerini kısarak, Geberir inşallah, derdi. Bizi ziyaret edeceği gün evden gitti.

Annem telaşla yemek hazırlarken, onu tanıyayım diye, hiç açılmayan bir çekmecenin dibinden fotoğrafını çıkarıp gösterdi. O güne dek gördüğüm fotoğraflarından bir tek uzun boylu, ince yapılı olduğunu biliyordum, yüzü karalanmıştı.

Fotoğrafta, ağbim, kendinden kısa, yaşıtı iki adamın ortasındaydı. Kollarını adamların omuzlarına atmıştı. Gülmüyordu ama somurtuyor da denemezdi. Dudağının bir kenarı hafif yukarı kalkmıştı. Saçları gür, başının etrafını sarıyordu, gözlerini kısmıştı ya da küçüktüler.

Yine de garda onu tanımadım. Herkes otobüsten inip bekleyenleri ile buluştuktan ya da yoluna gittikten sonra kalan tek kişinin o olduğuna, ilk bakışta tanımasam da, emindim. Fotoğraftaki haline benzemese de bana yadsınamayacak denli benziyordu.

Birbirimize baktık, sonra yavaş adımlarla yürüdük. İşte o zaman bir ayağının aksadığını fark ettim. Fark ettiğimi belli etmemeye çalıştım, gerçi önemi yoktu, onu ilk kez görüyordum.

Saçları gür, simsiyahtı. Hâlâ inceydi, fotoğraftakinden daha ince. Teniyse hiç görmediğim bir sarıydı, dudakları neredeyse yoktu, her iki şakağından yeşil damarlar yanaklarına doğru iniyordu.

Bana yürürken yüzünde ifade yoktu. El sıkıştık, Hoş geldin ağbi, dedim, Hoş bulduk, dedi, sigara yaktı.

Yolculuk boyunca konuşmadık. Kapının önünde ilk yengem karşıladı, boynunu dikleştirmiş, gıdığını çıkarmıştı, bir şey başardığını düşündüğünde yapardı bunu. Annem kapının üç adım önünde duruyordu. Kısa bir duraksamadan sonra sarıldı, ağbimin kolları kalkmadı. Babam, ağbim salona girdikten sonra oturduğu koltuktan kalktı, kıpırdamadı, ağbim de, sonra yavaş adımlarla babama yürüdü. Yengem, annemi dürttü, parmağıyla ağbimin aksayan bacağını gösterdi, annemin yüzü buruştu. El sıkıştılar.

Sofrada ağbim, babam, ben konuşmadan oturduk, annemle yengem telaşla sofradan bir tabak kaldırdı ötekini koydular.

Annem, ağbimin tabağına lahana dolması koydu, Sen seversin, dedi, ağbim çatalıyla yokladı dolmayı, ağzına götürmedi.

Ertesi gün, giderken, babamla el sıkıştılar, annem sarıldı, ağbimin kolları kalkmadı, yengemse üzgün, handiyse öfkeliydi.

Onu gara bıraktım, beklerken art arda sigara yaktı, orada yokmuşum gibi, bana bakmadı.

Otobüs geldi, el sıkıştık, bindi.

Kalkmasını beklerken göz göze geldik, yüzünde o güne dek kimsede görmediğim bir ifade vardı, her an çığlık atacak gibiydi, bir yandan da ben, hayatta en özlemini çektiği, en aradığı şeymişim gibi bakıyordu ya da bana öyle geldi. Otobüs kalktı.

Evde, ablam dahil, kimse bir daha ağbimden söz açmadı.

TRENDE

Yemekli vagona girdiğinde içerisi neredeyse boştu. Orta masalardan birinde iki genç adam bira içiyordu. Birinin sırtı dönüktü, ötekinin hiç gitmeyen bir sırıtma vardı yüzünde. Konuşuyorlardı, arada biri ötekine fısıldıyordu, ardından sesli bir kahkaha.

Vagonun sonlarına doğru iki adam oturuyordu. Yüzü dönük olan, orta yaşlarının sonundaydı. Yusyuvarlak, gözleri içedönük yüzünde yorgunlukla hüzün arası bir ifade vardı. Başı hafif yana eğikti, bir elini biranın üstünden hiç çekmiyordu. Parmaklarını seçemiyordu ama kendisi gibi kısa ve tombul olmalıydılar. Öteki, adamın çaprazında oturuyordu. Kambur sırtından başı seçilmiyordu. Birbirleriyle konuşmuyorlardı.

İki masayı da tekin bulmadı. Olabildiğince uzağa, hemen yanı başındaki masaya ilişti. Koridor tarafına oturdu, çantasını cam kenarına koydu, eliyle yokladı.

Kalkma düdüğü çaldığı sırada içeri kızlı erkekli bir grup girdi. Yanındaki masaya oturdular. Önceden başladığı belli bir konuda hararetle tartışıyorlardı. Yanlarında ağır çantalar vardı.

Tren hareket edince dışarı baktı ama yüzünden başka şey görmedi, bir de hızla değişen renkler. Kitabını çıkardı.

İlk birasının ortasında başını kitaptan kaldırıp etrafa baktı, içerisi neredeyse dolmuştu. Önündeki masaya orta yaşlı bir kadınla erkek oturmuştu. Büyük yudumlarla rakılarını içip üst üste sigara yakıyorlardı. Konuşmuyorlardı, birbirlerine bakmıyorlardı, yine de birbirlerini uzun zamandır tanıdıkları belliydi.

Onların yanında gençten bir kızla erkek oturuyordu. Genç kız kadının, genç erkek adamın yanında. Genç kızın yüzündeki gülümsemeden, gözlerini uzun uzun dikmesinden, sevgili oldukları ya da yakında olacakları anlaşılıyordu.

İçeri irice bir kadın girdi. Vagonun ortasına dek ilerledi. Yavaş yavaş kendi etrafında döndü. Masaları tek tek gözden geçirdi. Sonra göz göze geldiler, masaya doğru yürüdü, çantasını cam kenarına koydu, karşısına oturdu.

Arkasını döndü, garson onu fark edene dek gözlerini dikti, Buyurun, dedi garson, Rakı. Çantasını kendine çekti, açtı, uzunca arandıktan sonra sigara paketini çıkardı, masanın üstüne koydu, kapadı, iyice kendine çekti, yine de orada olduğundan emin olmak istercesine eliyle iki kez yokladı.

Garson rakıyı getirdi. Sigara çıkardı. İnce uzun. Gözünü dikti, Ateşinizi alabilir miyim, dedi, uzattı, sigarasını yaktı, gözlerini ayırmadan, Çok gençsin, dedi, çocuksun, içki içecek yaşta mısın sen? Küçük gösterdiğimi söylerler ama sandığınız kadar değil, dedi, sandığınız'ı bastırarak söyledi, siz'den sen'e geçmek istemiyordu. Gözlerini bir an ayırmadan, Kaç yaşındasın, dedi kadın, Yirmi dört. Şaşkınlıkla dudakları aralandı, taş çatlasa on altı derdim, dedi. Rakısından yudum aldı, İki kızım var, dedi, büyüğü on dokuz yaşında, senin yanında abla kalır. Bizimki makyaja, süslü giyime meraklı gerçi, o da büyük gösteriyor yaşını. Aferin, sende makyaj yok, kadınsı görüneyim derdinde değilsin, belli. Cildin ne güzel diri kal-

mış, bizimkine de söylüyorum ama dinleyen kim.

Gülümsedi kadına, sigara yaktı, gücendirmeden nasıl kitabına döneceğinin hesabını yapıyordu, bir anda değil, yavaş yavaş bakışlarını kitaba indirdi, tam ilk tümcenin başında, Çalışıyor musun, diye sordu kadın. Yeniden kaldırdı başını, Hayır, dedi, işsizim. Okudun mu, Evet. Ne okudun, dedi, İktisat. Ne güzel, bak okumuşsun, dedi, hem de güzel bölümde, gerçi sen de işsizsin. Bizimki iki kez girdi sınava, kazanamadı. Küçük öyle değil, o iyi okuyor, erkeklere de merakı yok. Doğrusu güzel kız ama farkında değil, aman olmasın, genç yaşta evlilik gibi kötüsü yok. Ben on dokuzumda evlendim, tam büyüğün yaşında. Üniversiteye devam ederim, dedim ama çocuk olunca kaldı. Senin yaşında, düşün, iki çocuğum vardı. Gazeteciliği kazanmıştım, düşünebiliyor musun, şimdi gazeteci olacaktım. Kitabına dönemeyecekti belli ki. Kapadı, dirseğini masaya dayadı.

Kadın gözünü ondan ayırmadan konuşuyordu, o da kadına bakıyordu şimdi. Evlendiği yaşla büyük kızınınkini topladı, daha yaşlı görünüyordu. Saçı beyazlamıştı. Gıdığı sarkıktı. Çekik gözleri, çıkık elmacık kemikleri, dolgun dudaklarıyla genç, güzel bir kadının fotoğrafıyla oynanmış gibi olağandışı duruyordu yaşlılığı. Kısa kollu gömleğinin altından kollarından sarkan etler sigarasını silktikçe sallanıyordu.

Nereye gidiyorsun, dedi kadın, Ankara. Orada mı yaşıyorsun? Hayır. Ben Eskişehir'e gidiyorum, dedi, kızken Ankara'da yaşıyordum. Babam öğretmendi, Allah rahmet eylesin. Hiç vermek istemedi beni ama gençlik, tutturdum evleneceğim diye. Şimdiki aklım olsa. Sakın ha, dedi, evlenme. İşin gücün olsun, kazandığın para senin olsun, sonra bakarsın. Ama çok da geçirme. Gülümsedi kadına, garsona boş bardağını gösterdi, garson başını salladı. Kadın sustu, bir sigara daha yaktı.

İçeride dumandan göz gözü görmüyordu. En son masayı seçmeye çalıştı, yuvarlak yüzlü adamın yanında gençten biri oturuyordu şimdi. Biraz önceki hüznü gitmiş, neşeyle bir şeyler anlatıp arada genç adamın omzunu sıvazlıyordu. Kambur adam hareket etmiyordu, kamburundan başı görünmüyordu hâlâ. İki genç adamın yanına kimse oturmamıştı. Yüzü ona dönük olan kızarmış, iyice sırıtarak durmadan konuşuyordu. Göz göze geldiler, gözünü kaçırdı.

Karşı masadaki genç çift kalkmıştı. Kadınla erkekse hararetle tartışıyordu, birbirleri ile değil de sanki orada olmayan biriyle. Arada birbirlerinin söylediklerini onaylarcasına başlarını sallıyorlardı. Ne dediklerini duymaya çalıştı, Şartlar, dedi, biri, Koşullar, dedi, beriki.

Yan masa kalkmış, yerine orta yaşlı iki adam oturmuştu. Adamlardan biri telefonda konuşuyordu, öteki bilgisayarın başında.

Dikmen'i bilir misin, dedi kadın, irkildi, Yok, dedi, bilmem. Orada doğdum. Dikmen Lisesi'nde okudum. Şimdi hep it kopuk ama benim zamanımda iyi liseydi. Ben de başarılı öğrenciydim. Bir biyoloji hocam vardı, senden iyi doktor olur, derdi. Üstümde çok emeği var sağ olsun. Sonra evlendik işte.

Nasıl evlendiniz? Biraz da meraklanıyordu şimdi, kadının hikâyesi ilgisini çekmeye başlamıştı. Yerine iyice yerleşti kadın, boğazını temizledi, Benimkinin, dedi, bizim orada dükkânı vardı. Giyim satıyordu. Benimki dediğime bakma, bitmiş gitmiş hikâye. Bir gittiğimde görmüş beni. Lisedeyken hep peşimdeydi. Okul çıkışlarına gelirdi. Ben yüz vermedim, erkek de geçmezdi aklımdan. Sonra arada görüşür olduk, bak ibret olsun bu hikâye sana.

Lise bitiminde ikinci yıl üniversiteyi kazandım. Bu dedi evlenelim. Akıl yok işte, gençlik, Olur, dedim. Ba-

bam istemedi, Allah rahmet eylesin, akıllı adamdı, Oku, dedi. Ama koymuşum kafaya. Annesiyle istemeye geldiler, baba yoktu, iki oğlanın büyüğüydü. Babam kovdu bunları. Kaçırırım, dedi, kız kirlenecek korkusundan verdi babam da.

Sonra çocuk oldu, üniversiteye gidemedim. Babamın yüzüne de bakamadım. İkincisi derken, bu dükkânı da batırdı, öyle kaldık. Sonra bir gün ortalıktan kayboldu. Yıllar sonra duydum ki Konya'da bir kadınla imam nikâhlı yaşıyor. Boşandım ben de. O zamanlar öyle kolay değil boşanmak. Adamı ara ki bulasın. Mahkeme sürdükçe sürdü. Kızların biri daha ilkokula yeni başlamış, öteki sabi. Benimki de biz boşanınca evlenmiş o kadınla. Üç çocuğu varmış şimdi ondan. Hiçbiri iyi okumamış, öyle duydum, gülümsedi, kadın da cahilin cahiliymiş.

Kayınvalide vicdanlı kadındır, beni kendi kızı gibi sevdi, küçük oğlu da çalıştı didindi, baktı bize. Benimkinin bıraktığı dükkânı beraber yürüttük, ben kasada durdum, bir gün güvensizlik etmedi. Küçük oğlan işleri büyütüp Eskişehir'de dükkân açınca bizi de yanında taşıdı.

Şimdi kayınvalide yaşlandı, ben ona bakıyorum. Erkek gibi kadındır. Kocası ölünce, mühendismiş kayınpeder, buna büyük bir dükkân kalmış. Oğullar büyüyene dek oyuncak, öteberi satmış. Oğulların yaşı erince dükkânı ikiye bölmüş, birini bir oğluna, ötekini öteki oğluna. İşte biri it çıkmış, biri vefalı. Bak, kızım olsun, yaşlanınca bana baksın deme, oğlanın iyisi kızdan değerlidir. El üstünde tutar seni. Bunun oğlunda bir saygı var ki böylesi görülmemiştir. Bizimkiler bakmaz bana onun anasına baktığı gibi. Büyük hele hiç bakmaz, küçük, belki. Garsona döndü, boş bardağını gösterdi. Bunun kocası, kayınpeder yani, büyük adammış, hâlâ bilirler, öleli bak kaç yıl geçti. Trafik kazasında gitmiş. Ölüsünü kamyonla eve getirmişler. Âdetmiş, görsün ailesi de öldüğü-

nü anlasın diye. Benimki babasının ayaklarını görmüş, birinde ayakkabı var, ötekinde yok. O zaman bozmuş kafayı, öyle derler. Çok düşkünmüş babasına. Öteki, küçük olan, annesine.

Küçük şimdi evlendi. Kayınvalide, iki kız, ben bir başımıza oturuyoruz. Ömrü boyunca başımızda duracak değildi ya. Küçük kızı var. Beş yaşında. Şakır şakır İngilizce konuşuyor. Bizimkinin de varsa yoksa makyajı, süsü, üniversiteyi de sanmam kazansın, küçük, belki.

Benimki defolup gidince, benimki dediğime bakma, bitmiş gitmiş hikâye, çok ağladım. İnsan içine çıkamaz oldum. Kayınvalide bir gün dedi ki, Artık ağlama, elâlemi bıktırırsın, yanında kimse kalmaz, ben de ağlamadım bir daha. İşime gücüme baktım.

O zamanlar içkim sigaram yok, bir gün, Al, dedi kayınvalide, erkek gibi kadındır, sigara yaktı uzattı, bir de rakı koydu önüme. Bizimki, dedi, ölmeden, her gece karşılıklı sigara tüttürür, bir de rakı koyardık. İyi uyutur.

Şimdi kayınvalideyi doktor doktor taşıyoruz. Uyuyor içeride, İstanbul'a doktora götürdük, oradan dönüyoruz, öz annem gibi severim.

Sustu. Rakısından yudum aldı. O da etrafa baktı, yüzü kızarık gencin ona sırıttığını fark etti, gözlerini kaçırdı.

Baban ne iş yapıyor, dedi kadın. Öldü. Dediğine şaştı. Bir anda yalan. Kadın duraksadı, Allah rahmet eylesin, ama ne güzel sen okumuşsun. Benimki de ölseydi iyiydi. En azından yerini yurdunu bilirdik. Kızlar nasıl erkek kısmına güvensin şimdi.

Kadını dinlemekte zorlanıyordu artık. Öfkeliydi. Ne diye o denli genç evlenmişti, çocuk yapmıştı.

Yine de, dedi kadın, bir erkeğin yanında olması, kadını koruyup kollaması önemli, bizimkilere de söylüyorum, sen de iyi dinle. Acele etmeyin, önce okuyun, eliniz

para görsün. Ama çok da geçirmeyin. Her kadın çocuk sahibi olmalı. Hayatta en güzel şey. Çocuklarım olmasa, dedi, iç geçirdi, bu hayata katlanamazdım. O kadar çok seviyorum ki onları. Birbirlerine baktılar, gözleri başka şey diyordu, Şimdi olsa her şeyi farklı yapardım, o kadar mutsuzum ki, gibi bir şey. Neredeyse ağlayacaktı. O da.

Acıdı kadına, nereden bilecekti. Hem okusa ne olacaktı, o okumuştu da ne olmuştu. İkisi de cam kenarına oturup dışarıyı seyredecekken çantalarını koymuyorlar mıydı oraya, arada elleriyle yoklamıyorlar mıydı, bir erkeğin bakışından bile irkilmiyorlar, yine bir erkeğin yakınında kendilerini güvende hissetmiyorlar mıydı.

Ne ki oracıkta çantasının çalınmasından, orta masadaki genç adamın ona sarkıntılık etmesinden onu daha çok korkutan, nefesini kesen bir şey geldi oturdu bedenine. Çok içtim, diye düşündü, toparlandı, Müsaadenizle, dedi, yatayım ben. İyi geceler, dedi kadın, dediklerimi unutma, elin para görmeden evlenme, çok da geciktirme ama, çocuk dünyanın en güzel şeyi. Tamam, dedi, gülümsedi, hesabı ödedi, kalktı.

Trenin salınmasından ya da sarhoşluktan zar zor kompartımana vardı. Hemen uykuya daldı. İki çocuk vardı düşünde. Kalın iplerle bağlamışlardı çocukları kucağına. Kendisi de bağlıydı oturduğu sandalyeye. Kan ter içinde uyandığında dışarıdan gelen ışıkları gördü, tren Eskişehir'e yanaşıyordu. Karşıda yatan kadının iniltiyle karışık nefes alıp verişini dinledi.

GÜZEL BİR ERKEK

Yokuşu tırmanıyorsun. Tırmanmışlığın var bu yokuşu, pek çok kez. İki yanda sıralı evler. Üstüne yığılacak gibi. Homurtularını duyuyorsun. Adımların yavaş, nefes alıp verişini dinliyorsun. Hava soğuk, rüzgâr yüzüne vuruyor, montunun içinde terliyorsun. Her adımında çantanın fermuarındaki demirler birbirine çarpıyor, tasmalı köpek gibi çınlıyorsun.

Güzel değilsin, olmak için bir şeyler yapabilirdin. Kamburun çıkmadan, göbeğin göğsünden büyük olmadan önce. Önemi yok, öyle diyorsun.

Bakkala giriyorsun, parayı öderken tezgâhtar çocuğa bakıyorsun. Bakışlarını fark edip gülümsüyor, her zamankinden farklı. Kısa boylu, esmer, büyük gözleri var. Dudakları ince. Penisini düşünüyorsun.

Apartmanın basamaklarını zar zor tırmanıyorsun ve güzel bir erkek istiyorsun, bu birçok şeyi değiştirebilir. Güzel bir erkeğin bedenini düşlüyorsun. Dokunduğunda olduğundan farklı hissedebilirsin, güzel bir erkeğin seni istemesi birçok şeyi değiştirebilir. Artık çınlamayabilirsin, bu önemli.

BOŞ EV

Dışarıda yağmur yağıyordu. Eve gidebilirdim ama ıslanmak istemiyordum. Bu birayı bitirince kalkarımların sayısı kaçmıştı. Uykum gelmişti. Islanmak istemiyordum, ıslanıp da boş eve girmek istemiyordum. Boş bir eve kuru girmekle ıslanmış girmek farklıydı, burası bardı ne de olsa, kapanacaktı, beni de göndereceklerdi, bunu bekliyordum.

Barmen masaya oturdu, Kapıyoruz, dedi. Buradan bir yerlere gideceğiz, gelir misin? Başımı salladım, sallarken pişman oldum, yeterince yükümü almıştım.

Beraber Kızılay'a yürüdük. Yağmur iyice şiddetlendi. Kimse fark etmedi. Birbirleriyle şakalaşarak bir adım önümde yürüyorlardı. Barmen bir onlara laf atıyor, bir yanıma geliyordu. Yağmur duracağa benzemiyor, dedi, yüzüme baktı, öylesine bir şey dememiş de her şeyi açıklamış gibi.

En beton sokaklar bile toprak kokuyordu, içime çektim. Aklımdan ne geçiyordu, bilmiyordum, belki bir şey düşünmüyordum, boş boş yürüyordum.

Dik merdivenleri indik, karanlık, gürültülü bir bara girdik. Sahnedeki adamın uzun saçları yüzüne yapışmıştı. Parlak ışığın altında alnından inen damlaları görebiliyordum. Öne arkaya gidip geliyordu, mikrofonu sıkı sıkı

tutmuştu. Bir kayıverse elinden sonu olacaktı sanki.

Köşede bir masa bulduk, montları üst üste yığdık, geriye bir kişinin sığacağı yer kaldı, Otur, dediler, oturmak istemiyordum, gitmek istiyordum, ayakta durdum, Neşeli bir şeyler çalarsa belki kendime gelirim, dedim içimden.

Neyin var, dedi barmen, seni böyle görmemiştim. Birbirimizi uzun zamandır tanırdık, yine de kötü olmak için insanın nedeni olmalıydı. Duymazdan geldim. Peki, dedi, yine de endişeleniyorum senin için, konuşmak istersen. Yanımda bir süre sessizce durdu. Müziğe bedenlerimizle ritim tuttuk.

Biliyor musun, dedi, Kaş'a gidiyorum. Onu tanıdığımdan beri Kaş'a giderdi ama bu kez gözleri başka parlıyordu. Bir barda iş buldum, kalacak yeri onlar ayarlayacak, sonra bakalım, biraz biriktirdim burada, belki bir yer açarım, dedi. Duraksadı, Belki sen de gelirsin. Eve gitmektense, diye geçirdim içimden, Gelirim, dedim tereddütsüz, o gece Kaş'a gidecektim.

SÖZ VER

Martın başında bir şeyler olmuştu, ve sonrasında da. Bir daha hiçbir şey marttan öncesi gibi olmadı. Öncesi ve sonrasını iki ayrı insan gibi anımsıyorum şimdi.

İşten eve geldiğimde odasında yatıyordu. Mutfağa gittim, bira aldım, televizyonu açtım, doğalgaz patlaması, içsavaş olasılığı.

Neden sonra sehpanın üstünde boş ilaç kutularını fark ettim, yanında bira şişeleri. Yere, sehpaya saçılı ilaçlar.

Yatak odasına gittim, sarstım, Uyan, dedim, tekrar sarstım, omuzlarından tutup doğrulttum, tokat attım, bir daha, sert, ses çıkardı, Ne yaptın, dedim, bir şey söylemedi, Ne yaptın, dedim, sarstım, ambulans gelene dek tokatladım, saçını çektim, parmağımı boğazına soktum. Ne kadarı gerekliydi, bilmiyordum.

Uzun zaman olan bitenden söz etmedik. Geceleri nefes alıp verişini dinler olmuştum. Olağandışı geliyordu.

Televizyon izliyorduk, içmiştik, gece haberleri. Ekranın altından ölü yaralı sayıları geçiyordu. Muhalefet hükümeti önlem almamakla, hükümetse ötekini sağduyusuz olmakla suçluyordu, ayaklanma, sınırda çatışma. Suskundu. Sigarayı tutan eline baktım, parmakları sanki

daha uzundu, sonra burnunu çektiğini duydum, ardından hıçkırdığını, Artık iyileşmek istiyorum, dedi. Bir şey demedim.

Bir gece, dışarıda içerken, bir an aklıma bütün bunların çözümü geldi, eve gittiğimde onu her zamanki yerinde kitap okurken buldum. Bir daha yapmayacaksın, değil mi, dedim, söz ver. Bir şey demedi. Gözünü kitaptan ayırmadı. Söz ver, dedim tekrar. Başını kaldırdı, Söz veremem, bunu biliyorsun, dedi. Bilmiyordum, Bilmiyorum, dedim, niçin söz veremezsin, benim için yapma, olmaz mı?

O bakışıyla baktı bana, bildiği bir şey varmış gibi yutkundu, gülümsedi, her ne ise bana söylemeyecekti.

YOL BİR BİTSE

Arabadayız. Eve dönüyoruz. Sarhoşuz. Bunu uzun zamandır yapıyoruz.

Gece keyifsizdi. İkimiz de önümüzdeki bardağı sıkıca tuttuk, konuşmadık. Bir şey keyfimizi kaçırmıştı.

Konuşmuyoruz. Başı öne düşmüş, arabanın her sarsıntısında ileri geri sallanıyor. Ben sızmak üzereyim.

Taksicinin göz ucuyla onu izlediğini görüyorum. Belli ki kusacağından korkuyor. Anlaşılır. Merak etmeyin, kusmaz, diyecek oluyorum, vazgeçiyorum. Asıl ben kusacak gibiyim. Pencereyi açıyorum ama içeri giren bir tek gürültü. Yarın işte ilk günüm. Yol bir bitse.

Adam radyoyu açıyor. Allah, sözcüğünü seçiyorum. İlahi olmalı. Sonra erkek sesi, cehenneme gidecekleri betimliyor. Tanım bize uyuyor. Erkek sesi öfke ve heyecan içinde cehennemi anlatırken bir şey arabanın içinde büyüyor, nefes alacak yer yok sanki.

Orospu çocuğu, diyor, kafasını kaldırmadan. Sızmamış, sızsaydı. Adam koltukta kıpırdanıyor, direksiyona yüklenip doğruluyor. O ânı beklermiş gibi. Dikiz aynasından arkaya bakıyor. Bir şey mi dediniz? Yok, diyorum, telaşlı, bir yandan kavga da edebilirler, sayıklıyor. Yarın işte ilk günüm, niçin bu kadar içtim, ne işim var. Şu yol bir bitse. Orospu çocuğu, diyor yine. Taksici gözünü di-

kiyor, bu kez bana, Hanımefendi diyor, mukayyet olun lütfen, siz olmasanız. Ben olmasam ne, diyecek oluyorum, takside cehennemin işi ne, niçin herkes ötekini iteklemeye çalışıyor, niçin, orospu çocuğu, diyen ben değilim, bir şey demiyorum. Kavgaya hazırım, üşeniyorum da bir yandan. İnelim, diyorum, müsait bir yerde. İniyoruz.

Eve yakınız da, nasıl yürünecek. Arkasından izliyorum, omuzları önünde, kafası eğik, bir şey arıyor gibi, yalpalıyor, belki ben de. İşe başlamadan bir gün önce içilir mi. Daha ilk günden.

Sabah yüzüm sapsarı. İçim çekiliyor. Susuyorum. İçtikçe midem bulanıyor. Zar zor işe gidiyorum.

Kahveyi masaya bırakıyor. Hoş geldin abla, diyor, babam yaşında. İyi yere geldin, burada kimse kimseye ilişmez, kimse kimsenin hakkını yemez, herkes işinde gücünde. Bunun doğruluğuna yürekten inanmak istiyorum.

KARANLIKTA

Uyandım. Zifiri karanlık. Sabah olmalıydı. Olmamıştı. Öyle bir karanlık ki göz alışmıyor. Elimi gözümün önüne getirdim, yok. Yüzüme değdirdim, var. Çektim, uzaklaştırdım, yok.

Sonra iyice elime yüzüme bulaştı, boğazıma yapıştı, kulağıma doldu, burnumdan girdi. Elimi kolumu salladım, savuşturmaya çalıştım, yok.

Ayağımı yataktan indirdim. Yer vardı. Ötekini indirdim, ayağa kalktım. Durdum. Adım atmaya korktum. Yere eğildim. Kolumu uzattım, havada gezdirdim, önüm açık. Sürünerek kapıyı buldum, yerinde. Koridor uzadıkça uzadı, dışarı çıktığımda, kan ter içinde, yorgundum.

Başımı o yana bu yana çevirdim, çıkış aradım, yok. Ağlayasım geldi, ağladım. Ne yana gitsem, düşündüm, sağa döndüm, niçin sola değil, sormadım.

Kolumu havada gezdirip sürünerek ilerledim. Gözümü çıkardın, dedi bir ses, Özür dilerim. Ne, dedim, bu karanlık. Dün gazeteleri okumadın mı? Yok, dedim, okumadım. Karanlık geldi, Ne zaman gidecek, Bilmem, dedi, belli değil. Ne yapacağız gidene dek, Bilmem. Nereye, dedim, Bilmem.

Ben de, nereye bilmem, sürünmeye devam ettim,

bir ses: Sayın halkımız, birazdan yemek yağacak, lütfen başınıza dikkat edin.

Sonra patır patır, yağmur gibi, dolu gibi yemek yağdı. Başıma düşenlerden birini buldum, ambalajını açtım, kokladım, kokusu yok. Yedim, tadı yok. Yedim yine, daha sürüngdüm, başka buldum, onu da yedim. Rahatlık çöktü, mutlu oldum. Karanlığı öptüm, okşadım, parmaklarımın arasından kaydı, avucuma doldu, her yanımdaydı, sarıldım, uyudum.

Uyumak güzel, dedi, yumuşak bir ses, Uyumak güzel, dedim. Huzurlusun, dedi, Huzurluyum. Her şeyin tastamam, Her şeyim tastamam.

Anons: Sayın halkımız, karanlığa karşı bir grup mum yakarken yakalandı, bu ne doyumsuzluktur, hadi, hep beraber yuhalayalım. Uğultular. Ben de katıldım. Yuhaladım, içimi kendimden bilmediğim bir öfke bürüdü, yeri yumrukluyordum, her yuhta ağzımdan tükürükler saçıyordum, o mum yakanlardan birinin elimde olmasını, ona acı çektirmeyi istedim.

Sonra yoruldum, yemek yağdı, yedim, uykum geldi, neye öfkelendiğimi unuttum, uykuya daldım. Ne kadar uyudum bilmiyorum, bacaklarım uyuşmuştu, sanki yoktular, ayağa kalkmayıysa artık canım çekmiyordu.

Yeni kuşak öykücüler arasında yıldızı parlayan Sine Ergün'ün her öyküsü kısacık bir aydınlanma ânı gibi.

Bir birbirlerine, bir önlerine bakıyorlardı, kimse konuşmaya başlamıyordu. İnanır mısınız, kalbim güm güm atıyordu. Benim de. Yakınlarda bir otel var, gidelim mi, dedi adam, yok artık, dedim, adam hızlı çıktı. Kadın utangaç, önüne baktı, hafifçe başını salladı. Artık utanacak ne kaldıysa. Duraksadı, Yanlış anlamayın, kocamı seviyorum, dedi, artık yanlış anlaşılacak ne kaldıysa. Merak etmeyin, ben de karımı seviyorum, dedi adam. Kesin evli değildi, eminim değildi. Kadın, evet, evliydi ama adam değildi. Sonradan musallat olmasın diye evli olduğunu söyledi, kalıbımı basarım.

Bazen Hayat, öykücülüğümüzün en genç kuşağının dikkat çekici yazarlarından Sine Ergün'ün ikinci kitabı. Ergün, kısa, yalın öyküler yazıyor. Bu öyküler, hayatın sıradan görünen yüzüne eğiliyor. Ama insanın içini kemiren, bir kez farkına varıldıktan sonra unutulamayan ayrıntılar yakalıyor orada...

Kapak resmi: KEVIN HILL

8 TL
KDV DAHİL

ISBN 978-975-07-1459-7